LOSSE NUMMERS FR. 1.90 — GEWAARBORGDE OPLAGE 61500 EXEMPLAREN — 10e JAARGANG No. 6 — 16 APRIL 1937

DE STAD

EEN WEEKBLAD VOOR VLAANDEREN

DRUK EN UITGAVE VAN N.V. WEEKBLAD DE STAD ANTWERPEN
VERANTW. BESTUURDER H. J. LEURS, WETSTRAAT 42, ANTWERPEN

BUREELEN TE ANTWERPEN: WETSTRAAT 42,
TEL. 52391, POSTCHECK 293402. FOTODIENST TEL. 31132

BLOEITIJD OP HET ERF IN HONGARIË

De mozaïkers leggen de laatste hand aan een groot werk.

Het plaatsen van tegels tegen een wand.

VAKSCHOOL VOOR BOUWARBEIDERS TE ANTWERPEN

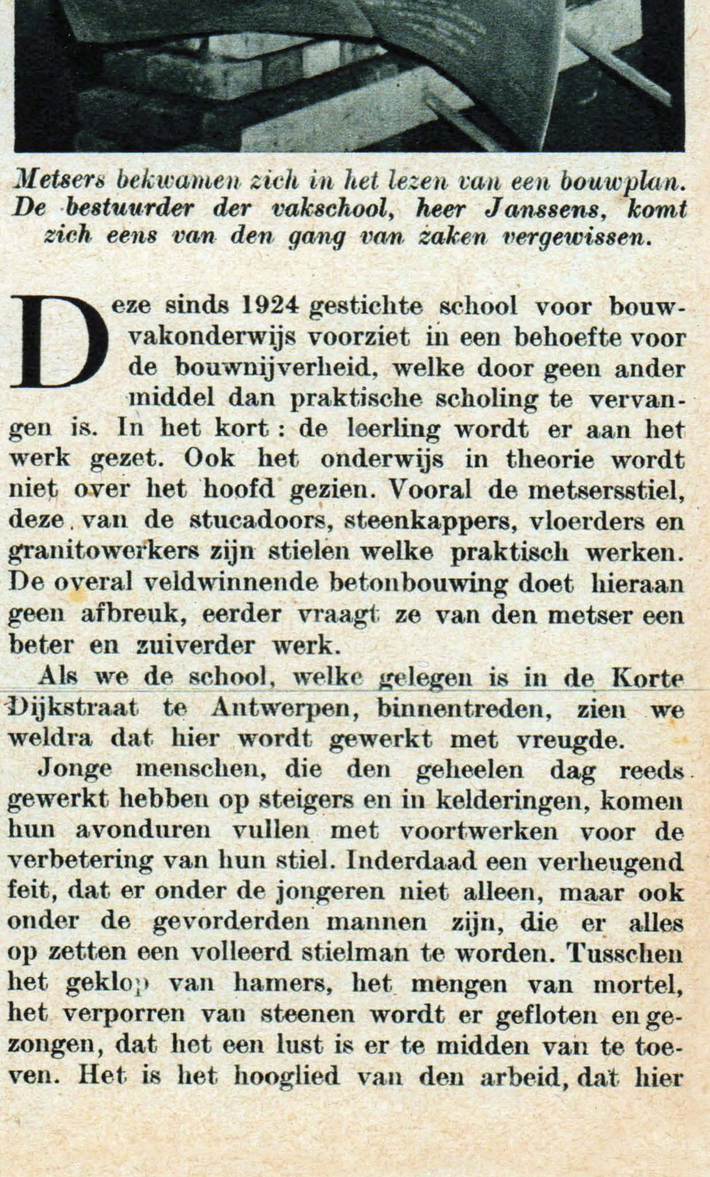

Metsers bekwamen zich in het lezen van een bouwplan. De bestuurder der vakschool, heer Janssens, komt zich eens van den gang van zaken vergewissen.

Gewapend met den zwaren houten hamer slaat de steenkapper er duchtig op los.

Deze sinds 1924 gestichte school voor bouwvakonderwijs voorziet in een behoefte voor de bouwnijverheid, welke door geen ander middel dan praktische scholing te vervangen is. In het kort : de leerling wordt er aan het werk gezet. Ook het onderwijs in theorie wordt niet over het hoofd gezien. Vooral de metsersstiel, deze van de stucadoors, steenkappers, vloerders en granitowerkers zijn stielen welke praktisch werken. De overal veldwinnende betonbouwing doet hieraan geen afbreuk, eerder vraagt ze van den metser een beter en zuiverder werk.

Als we de school, welke gelegen is in de Korte Dijkstraat te Antwerpen, binnentreden, zien we weldra dat hier wordt gewerkt met vreugde.

Jonge menschen, die den geheelen dag reeds gewerkt hebben op steigers en in kelderingen, komen hun avonduren vullen met voortwerken voor de verbetering van hun stiel. Inderdaad een verheugend feit, dat er onder de jongeren niet alleen, maar ook onder de gevorderden mannen zijn, die er alles op zetten een volleerd stielman te worden. Tusschen het geklop van hamers, het mengen van mortel, het verporren van steenen wordt er gefloten en gezongen, dat het een lust is er te midden van te toeven. Het is het hooglied van den arbeid, dat hier

Een stucadoor bekwaamt zich in zijn vak.

De vloerders.

klinkt. De binnenkomende mannen hebben alle natte kleeding aan, heel den dag hebben ze voor hun kost te winnen bij den patroon gewerkt. Maar met een zwier vliegt het natte goed op een rek, rond een warme stoof geplaatst. Rap een paar boterhammen binnen en weer aan den arbeid. Metsen, plafonneeren, muursteentjes plaatsen, vloeren leggen en steenkappen. Het is een lust deze menschen te zien werken. Juist die vrijwillige arbeid is schoon. En van hoe ver komen deze menschen wel, er zijn er uit Brussel zelfs, die hier de bekwaming van den metsersstiel komen leeren.

Als we de groote, ruime lokalen van de school binnen komen, zijn in de eerste van deze de metsers, onder toezicht van bekwame stielmannen, aan het werk. Deze bouwt een hoekmuur, weer een ander een schouw, ook op steigers staat de toekomstige vakman te werken en bouwt er een deel van een batiment. In een ander lokaal leggen vloerders vloersteenen en is een jonkman tegels aan het plakken tegen een door zijn medeleerling gemetsten muur.

Stucadoors effenen muren en trekken er renuren op. Weer in een ander lokaal vinden we steenkappers. Er zitten gastjes bij van even vijftien jaar, die kloppen dat het een lust is. Het merkwaardige van dit alles is voorzeker, dat men van die jongens eerder verwacht dat ze naar een boksmatch gaan of wielermeeting. Neen, ze zitten hier en kloppen of hun leven er aan afhangt en dat doet het ook.

Ze hebben gelukkig begrepen dat er wat anders komt kijken dan sport en wat er alzoo bijkomt.... Ook het lezen van plans is van veel belang en hierin wordt zekere vaardigheid verkregen, vermits de voorlichting hiervan door vakmannen gebeurt. De patroons, welke mannen aan 't werk krijgen, door deze school gestaald, kunnen er zeker van zijn dat het door hen geleverde werk prima is. Er heeft zich ook wel eens een geval voorgedaan dat de gezel het beter wist dan de meester, omdat hem het goed was geleerd. Zeggen we dat heel het opleiden van den vakman niets kost; elk die iets voelt voor het verhoogen van stielkennis is welkom. De Syndikale Kamer der Bouwnijverheid van Antwerpen is de oprichtster van dit schoone werk. Zij wordt gesteund door Staat, Provincie en Stad.

Heel de cursus loopt over vier jaar, waarna de leerling een diploma ontvangt, dat voor hem vele werkdeuren kan openmaken. Gedurende de schoolmaanden worden er aan de leerlingen vakboeken in bruikleen afgestaan, die ook weer de stielkennis ontwikkelen.

Op het eind van ieder leerjaar wordt een tentoonstelling gehouden van het door de leerlingen vervaardigde werk, tentoonstelling, welke door vele patroons wordt bezocht, maar ook door belangstellenden uit de bouwwereld. De verwerkte materialen worden meest door groote firma's geschonken : steenen, graniet, plaaster, en al wat er alzoo in een vakschool voor bouwwerk wordt verbruikt. We kunnen er niet genoeg op wijzen, dat hij die vooruit wil in de bouwwereld een vierjarigen kursus hoort te volgen; het is voor heel het verder leven, dat men er ervaring en vakkennis opdoet.

De tentoonstelling van het door de leerlingen vervaardigde werk wordt geopend op 17 April e.k.

T. R E K K E R.

Rechts: De metsers trekken er heele huizen op — zij bouwen er een huis in een huis.

Bij de metsers.

CUPIDO KRUIPT.... WAAR HIJ NIET GAAN KAN

door Joke Stavbard

De eerste kennismaking van Erik Gunnar met Brigetta Hammer verliep even zonderling als belachelijk. Van een persoonlijke kennismaking kan eigenlijk niet gesproken worden. Hij vloog haar voorbij op dertig meter hoogte, aangetrokken door 't vuurrood gepleisterde huis van Geert Hammer, dat daar heel eenzaam aan den Noordelijken oever van de Tornea Elf stond.

Terwijl hij het naderde, zag hij een ranke meisjesfiguur naar buiten komen. Het was zijn eerste postvlucht van Kiruna naar Haparanda en hij vond het een eisch van beleefdheid, zich op zijn wijze aan de eenzame bewoonster voor te stellen. Dus liet hij de kist aan de hoede van den automatischen Sperrypiloot over, stak zijn hoofd en zijn handen buiten het venster en knikte en zwaaide zéér nadrukkelijk.

Het volgend oogenblik was hij het huis en het meisje alweer ver voorbij. Maar het ging niet zóó vlug, of hij had nog juist kunnen zien, dat het meisje hem demonstratief den rug toekeerde. Het antwoord op die goedbedoelde poging tot kennismaking was origineel nóch grappig, maar het werd blijkbaar zóó spontaan gegeven, dat hij erom lachen moest.

Toen hij 's middags in Kiruna terugkwam, verhaalde hij zijn ervaringen op de route aan Per Krone, die de oudste piloot was van de lijn. En hij vergat niet de teleurstellende ontmoeting bij het eenzame roode huis te vermelden.

Per Krone begon te lachen. „Dat kan niemand anders geweest zijn dan de dochter van Geert Hammer. En Geert Hammer is een aartsvijand van de maatschappij."

„Waarom ?" vroeg Erik met onnoozele verbazing.

„Die geschiedenis is te lang, om te vertellen. Om er álles van te vertellen tenminste. In het kort komt het hierop neer : Vóór wij de post vlogen, was Geert Hammer ruim twintig jaar lang postmeester van de Tornea Elf. Hij haalde de post met de hondenslee of met een oude postkoets van Kiruna af en had een week noodig, om zijn vrachtje weer kwijt te raken. Hij was een heel gewichtig persoon in dien tijd, maar toen wij kwamen, was het uit met zijn rijk."

„En is de man daarom kwaad op òns ?"

„Nou, alleen daarom niet. Ik heb al eens hooren vertellen, dat hij zeer onbillijk behandeld is, toen de luchtvaartmaatschappij den postdienst ging exploiteeren. Ze hebben hem af willen schepen met een fooi voor zijn jarenlange en lang niet ongevaarlijke diensten, terwijl hij aanspraak meende te mogen maken op een bescheiden pensioen. Dit werd hem echter geweigerd en sindsdien heeft hij aan alles wat de luchtvaart betreft den dood gezien. Onredelijk natuurlijk, maar wel eenigszins begrijpelijk."

„En die dochter heeft 'n aardje naar haar vaartje," grinnikte Erik. „Dank je voor je inlichtingen — ik stel heelemaal geen prijs meer op nadere kennismaking...."

Erik Gunnar mocht dan al geen prijs stellen op een tweede ontmoeting met Brigetta Hammer, het toeval zorgde ervoor, dat zij niettemin tot stand kwam. En nu liet zij een grievender teleurstelling bij hem achter.

Aan het eind van dienzelfden zomer maakte hij een oogstfeest mee in Varda, een van de grootste dorpen aan de oevers van de Tornea Elf. Hij bezocht een paar vermakelijkheden en toen het geroezemoes van jengelende draaiorgels en een hossende menigte hem begon te vervelen, zocht hij een oogenblik rust in een druk beklant café. Pas na lang zoeken gelukte het hem een plaatsje te vinden aan een tafeltje, waaraan reeds twee meisjes zaten. Zij waren allebei knap, blond en in een vroolijke stemming. Toen hij ging zitten namen ze hem met een steelschen blik op, lachten eens tegen elkaar en trachtten toen heel ernstig te kijken.

Het was juist het gezelschap, dat hij zocht. Voor hij echter een woord had gesproken, werd zijn aandacht getrokken door een groepje boeren in zijn nabijheid, die het druk over den nieuwen tijd en den vooruitgang hadden. Een lange, schrale man had het hoogste woord.

„Nee, ik begrijp niet wat er voor goeds in zit," hoorde Erik hem zeggen. „Al die nieuwigheden zijn goed voor de stad, maar voor het land deugen ze niet. Ze maken maar hoogvliegers van de menschen. Neem Larsen maar tot voorbeeld. Vroeger had ie winter en zomer werk voor tien man en hij was de rijkste boer van de Elf. Maar zoo gauw toen ie aan den vooruitgang mee ging doen, liep het mis. Nou rijdt ie in een auto en gebruikt allerlei machines voor zijn land. Er is nog hoogstens werk voor drie man, hij zit dik in de schuld en heeft nauwelijks te eten. Dàt heet dan vooruitgang."

Er klonk een instemmend gebrom van de boeren rondom hem en nog luider ging hij voort : „'t Is een tijd, om er ziek van te worden. Ze rijden met auto's naar en van hun werk en de post gaat door de lucht. Iedereen en alles heeft plötseling haast gekregen. Waar halen ze zooveel haast vandaan ? En waar is ze voor noodig ? Was het leven hier soms beroerder, toen alles langzaam maar secuur ging ? In den tijd dat ik postmeester was, had ik een volle week noodig, om alle dorpen af te rijden. En vaak genoeg twéé in den winter. Maar wat gaf dat ? Alle menschen waren er tevreden mee. Het was goed genoeg voor het Noorden. Maar tegenwoordig — bah....!"

Erik moest erom lachen. Het toeval had hem samen gebracht met den vroegeren postmeester — den aartsvijand van de luchtvaartmaatschappij, zooals Per Krone hem had genoemd. Hij liet den man aan zijn zure bespiegelingen over en keek opzij. Er zat nu maar één meisje aan het tafeltje en toen hun blikken elkander kruisten, kon zij een glimlach niet verbergen.

„Mag ik eens met u dansen ?" brak Erik het ijs, toen in de aangrenzende danszaal de muziek plotseling opklonk.

„Ik kan niet dansen," zei het meisje met een blos, die haar prachtig stond. „Nooit geleerd en nooit gedaan."

„Laten we dan maar wat praten," stelde hij lachend voor. „Dat doe ik wel zoo graag."

Zij lachten allebei en een kwartier lang vlotte de conversatie uitstekend. Doch toen kwam het onverwacht einde. Het meisje zei dat zij ruim twee uur loopen van Varda vandaan woonde en Erik vroeg, of zij vaak in het dorp kwam.

„Elken Zondag," gaf zij ten antwoord.

„Dan ben ik er aanstaanden Zondag ook," beloofde hij lachend. „Zullen we het afspreken ? Maar nu weet ik nog niet hoe je heet."

„Zeg maar Brigetta," lachte zij.

„En ik heet Erik Gunnar. Dat is dus in orde ; Zondag ben ik toevallig vrij."

„Vrij ? Wat doe je dan ?" informeerde het meisje belangstellend.

Hij zette lachend een hooge borst op, nieuwsgierig welken indruk zijn positie op zoo'n eenvoudig meisje zou maken. „Piloot bij den luchtpostdienst ; dat had je zeker niet gedacht ?" Terwijl hij het zei werd hij zich vaag bewust, dat er iets niet in orde was. Het lachend gezicht tegenover hem verstrakte. „Wat is er ?" vroeg hij verbaasd.

„Niets," antwoordde zij koel. „Van die afspraak kan echter niets komen. Ik ben Brigetta Hammer en dáár zit mijn vader. Jullie hebben hem ondankbaar en slecht behandeld en daarom kan ik me niet aan die afspraak houden."

Het volgend oogenblik zat Erik Gunnar alleen aan het tafeltje. Hij had Brigetta Hammer voor de tweede maal en nu van heel dichtbij gezien. En die nadere kennismaking liet een zeer onplezierig gevoel bij hem achter.

„Wel verdraaid," zei hij boos, toen hij heenging, „net of het mijn schuld is, dat ze dien Hammer onbillijk behandeld hebben. Zoo'n feeks...."

Dat laatste meende hij niet. Want een feeks tracht men zoo spoedig mogelijk te vergeten en dat wilde hij Brigetta Hammer juist niet. Het zou hem trouwens ook niet gemakkelijk gevallen zijn. Want dagelijks vloog hij over het roodgepleisterde huis, waar zij woonde en dat dwòng hem als het ware aan haar te denken. Hij deed het met gemengde gevoelens. Nu eens met wrevel en dan weer met verlangen. En het laatste het meest....

Het werd winter en een postvlucht was niet langer een zorgeloos pretje meer. Het land werd toegedekt door een dikke sneeuwlaag, die het landen en vertrekken van de primitieve vliegveldjes op gevaarlijke experimenten deed lijken. Erik kwam er goed doorheen, maar niettemin slaakte hij een zucht van verlichting, toen het ijs van de Tornea Elf sterk genoeg bleek, om er met de ski's op te landen.

In het begin van December zei Erik op een avond tot zichzelf, dat er nu maar eens 'n eind moest komen aan het vruchteloos gepieker, waarmee hij de laatste weken rondliep. Hij wilde Brigetta Hammer spreken. Haar onder het oog brengen, hoe onredelijk het was haar grieven tegen de luchtvaartmaatschappij aan onschuldigen te wreken. En ten slotte zou hij haar vragen of zij....

„Nou ja, zoover zijn we nog niet," onderbrak hij zijn gedachtengang.

Dienzelfden avond schreef hij een aardig briefje, waarin hij duidelijk zijn ernstige bedoelingen liet doorschemeren, sloot het in een doos en bond er een rooden lap aan. Met deze parachute steeg hij den volgenden dag op. Voorbij Varda ging hij laag vliegen en toen hij het huis van Geert Hammer genaderd was, keerde hij en vloog er driemaal omheen.

Er vertoonde zich niemand. Op een geschikte plek wierp hij de miniatuur-parachute uit en tot zijn voldoening zag hij, dat zij dicht bij een venster terecht kwam. Een vuurroode vlek in de blanke sneeuw, die zij onmogelijk over het hoofd kon zien. Hij trok de kist wat op en vloog op Arenborg aan, dat slechts een paar kilometer verder lag.

Erik Gunnar had wel meer in spanning en onrust gezeten, maar nog nooit zoo hevig als in de uren, die hem scheidden van den volgenden morgen. Als Brigetta Hammer zich liet zien terwijl hij overvloog, was alles in orde. Hield zij zich weg, zooals zij tot nu toe steeds had gedaan na hun zonderling afscheid in Varda, dan kon hij de hoop wel opgeven.

Met een hart vol verwachting kreeg hij den anderen morgen het roode huis in zicht. Daverend ronkten de motoren. Hij daalde, het huis kwam snel nader, vloog op hem toe — en het volgend oogenblik lag het alweer ver achter hem. Maar hij had slechts één vluchtigen blik noodig gehad om te wéten. Er viel geen ander teeken van leven aan het huis te bespeuren dan de kringelende rook boven den schoorsteen. En de roode lap was verdwenen....

„Verduiveld," mompelde hij teleurgesteld. „Maar de aanhouder wint...."

Hij was vergeten, dat hij zich voorgenomen had geen moeite meer te doen, als Brigetta Hammer zich niet vertoonde. Het gaat in den doolhof van de liefde, als in de zandwoestijn ; hoe verder de kim van ons verlangen zich terugtrekt, des te begeerlijker komt ons de vervulling van de belofte voor, die daarachter ligt.

Den daaropvolgenden Zondag maakte hij op zijn motor een halsbrekenden tocht naar Varda. Hij zou haar vinden — zij had zelf gezegd, dat zij den Zondag altijd in het dorp doorbracht. Hij zag er een aantal sleden van boeren, die uit den omtrek waren gekomen en op elke slede was met kwistige krullen de naam van den eigenaar geschilderd. Maar een slede van Geert Hammer vond hij er niet.

Hij flaneerde urenlang met de dorpsjongelui op het promenadeplein van Varda, vroeg links en rechts naar Brigetta Hammer en werd overal en door iedereen teleurgesteld. De meesten kenden haar wel, maar hadden haar niet gezien. Doodmoe en verkleumd van de kou keerde hij in het holst van den nacht in Kiruna terug.

Nog tweemaal maakte hij dien tocht. Zij waren even vruchteloos als de eerste en toen begreep hij, dat Brigetta Hammer het dorp opzettelijk vermeed. Hij gaf het op — ontevreden op zichzelf en met een bittere gedachte aan het meisje.

En de winter verstreek. Als Erik 's morgens op het

vliegveld kwam — ver buiten de stad, waar de lucht niet doortrokken was van den branderigen smook van de ijzermijnen — pompte hij zijn longen diep snuivend vol frissche lucht. De lente was in aantocht, de dooi kon invallen.

De dooi bracht evenveel gevaren mee als de eerste sneeuwval. Dan kwamen er slechte plekken in het ijs van de Tornea Elf en de vliegvelden met hun bagger waren nog niet geschikt om te landen.

Elken morgen voor hij vertrok, keek Erik even naar den toren op, waar de marconist van het vliegveld zat. „Nog geen dooiberichten ?" En dagen achtereen kreeg hij hetzelfde antwoord : „Nog niets gehoord." Zoo óók dien morgen, die voorbestemd was, om een ouden wrok en veel verdriet en teleurstelling uit den weg te ruimen.

„Nog geen dooiberichten ?" vroeg Erik.

„Nog niets gehoord, maar ze zullen niet lang meer uitblijven," riep de marconist van boven.

Gerustgesteld kroop hij in de cockpit. En zooals gewoonlijk ging dien morgen alles als van een leien dak. Hij laadde in een tiental dorpen langs de oevers van de Tornea Elf zijn postzakken uit en in en naderde Varda. Daar lunchte hij en steeg weer op.

De volgende pleisterplaats was Arenborg. Het lag tien kilometer uit den oever vandaan en het vliegveld was niet te gebruiken. Hij was verplicht op de Tornea Elf te landen, waar hij de post in ontvangst nam en uitgaf. Oudergewoonte volgde hij precies den loop van de rivier — duidelijk te onderscheiden, omdat de dikbesneeuwde ijsvloer eenige voeten lager lag dan de oevers.

Nauwelijks was hij van Varda opgestegen, toen hij op het ijs een hondenslede zag wenden. Hij sloeg er geen acht op — het volgend oogenblik kreeg hij de roode vlek van Brigetta's huis alweer in het oog. Die vlek scheen te groeien, naarmate hij dichterbij kwam en hij wierp er slechts een vluchtigen blik op. Doch eensklaps boog hij zich voorover en tuurde scherper uit. Op een afstand van een kilometer zag hij vanuit de lucht héél duidelijk lange slierten zwarten rook over de besneeuwde vlakte rond het huis drijven.

Hij zakte nog wat, liet de kist aan de „Sperry" over en trok het venster neer. En toen sperde hij wijd zijn oogen open. Hij was nog slechts een paar honderd meter van het huis vandaan en kon de heele omgeving duidelijk opnemen. Voor en achter het huis brandden vier vuren, die een zwarten, verstikkenden walm verspreidden. En tusschen de twee vóórste vuren in stond een rank figuurtje met een zwarten lap te zwaaien.

Erik Gunnar wist zich later niet precies te herinneren, wat hij dácht op dat oogenblik, maar hij vóélde dat er iets niet in orde was.

Twee minuten later stond het vliegtuig vlak achter het huis op zijn sledeijzers te trillen. En Erik Gunnar stapte haastig uit.

Er kwam een hijgend meisje over het sneeuwveld op hem toeloopen. Het was echter een heel andere Brigetta, dan die hij kende van het oogstfeest in Varda. Zij was mager en bleek en haar oogen leken gedoofde sterren.

„Gelukkig dat je 't begreep," bracht zij ademloos uit. „Vader is terstond op weg gegaan naar het vliegveld van Varda, om je te waarschuwen. Maar wij vreesden dat het te laat zou zijn en daarom hebben we die vuren ontstoken."

Zij stond met haar handen tegen haar borst gedrukt en liet een drogen snik hooren. Erik begreep er niets van. Hij dacht wel aan de hondenslede, die hij had zien keeren, maar het verband tusschen die ongewone gebeurtenissen ontging hem.

„Wat bedoel je eigenlijk ?" vroeg hij met een vreemde stem.

„Wat ik bedoel ! Hoor je dàt dan niet ?" Zij wees in de richting van Arenborg, maar hij hoorde niets. Zijn ooren waren nog verdoofd van het gedaver der motoren.

Hij schudde het hoofd en Brigetta stampvoette. „Luister dan ! Daar ! Daar !"

Erik luisterde scherp en eensklaps hoorde hij een zwak gekraak en een geschuifel. Het geluid kwam hem bekend voor.

„Het ijs !" schreeuwde hij ontzet.

Brigetta Hammer knikte. „'t Is vanaf de bocht bij Arenborg gebroken. Maar het is niet te zien onder de sneeuwlaag. Vader kent de Tornea Elf en weet er alles van. De warme golfstroom van de Botnische Golf tast het ijs éérst van onderen aan. Twee uur geleden hoorden we het scheuren. En toen zei vader, dat als je daarginds dáálde...."

Zij huiverde en eensklaps stonden haar oogen vol tranen. Erik Gunnar begreep er alles van. Een daling op het ijs ter hoogte van Arenborg beteekende thans een dringenden klop op de poort van den dood. Maar hij begreep nog méér. Oók de beteekenis van die tranen. Met één pas stond hij naast haar en legde 'n arm om haar hals. En zóó vond hen Geert Hammer. Hij kuchte luid en kwam wat verlegen nader. Toen stak hij een soort redevoering af — met een dwaas lachje op zijn verweerd gezicht.

„Aan den eenen kant lijkt het spotten met iemands leven, maar van den anderen kant beschouwd ben ik tòch blij, dat het ijs is gaan scheuren, Erik Gunnar. Zij begon erg raar te doen den laatsten tijd. Het is met de liefde als met het bloed — Cupido kruipt, waar hij niet gaan kan. Ja, kijk haar nog maar eens goed aan. Maar geef me eerst de post voor Arenborg, een hondenslee kan het ijs nog wel dragen."

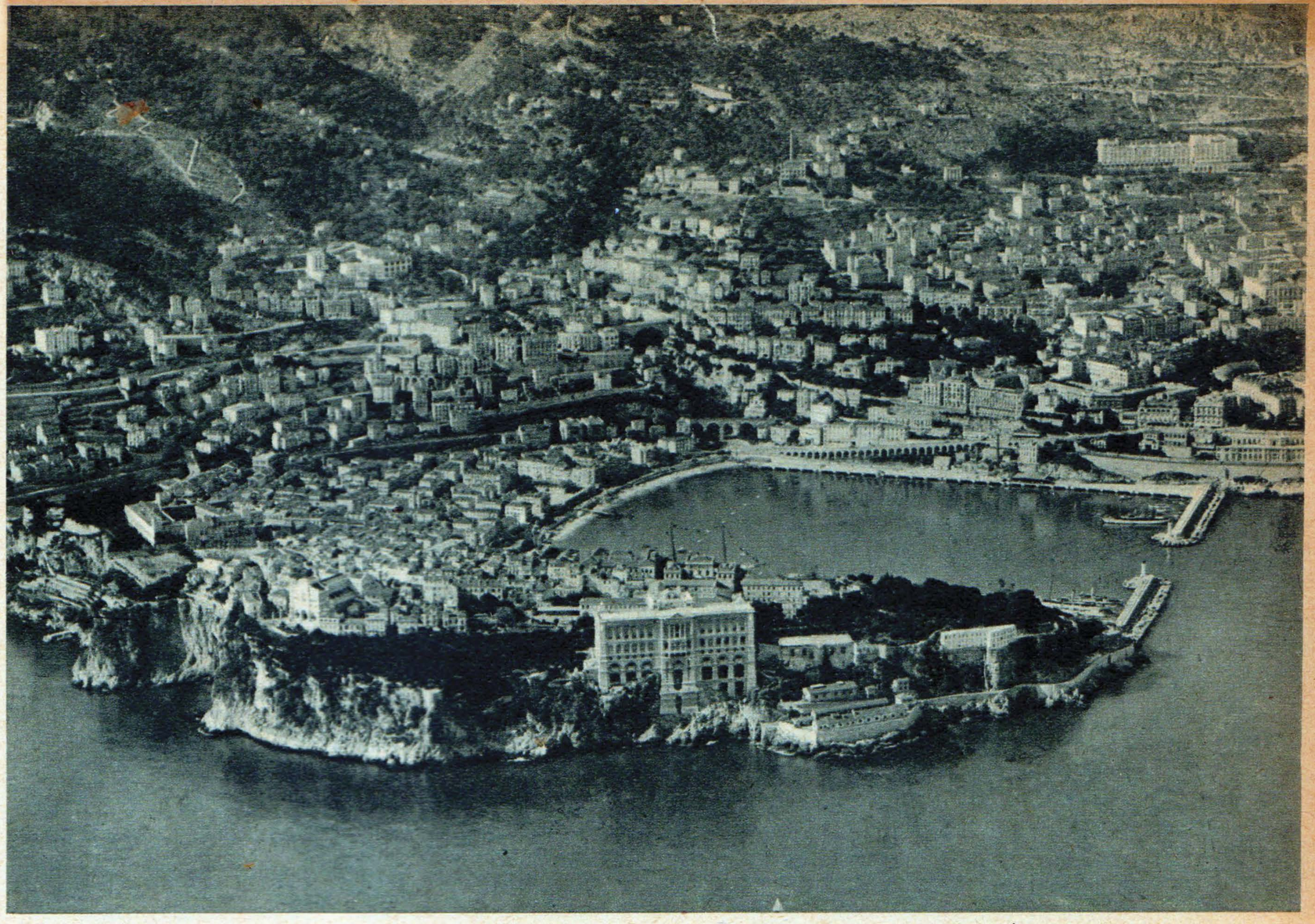

MONACO

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

Slechts van honderdvijftig tot duizend meter breed, niet meer dan drie en een halven kilometer lang, vanuit een niet al te hoogen toren gemakkelijk te overzien, is de kleinste staat van Europa, het vorstendom Monaco, dat aan den oever der Middellandsche zee als een edelsteen flonkert in den grensgordel van Zuid-Frankrijk.

Zestig meter boven den zeespiegel gelegen, kon het natuurlijke bastion van Monaco elken aanval weerstaan. Geen rotsafsluiting werd dan ook zoo vaak en zoo verwoed aangevallen als deze. Toen het zwaard van Karel den Grooten 't niet meer beschermde, maakten de Saracenen er zich meester van. Nadat keizer Frederik I het aan de Genueezen had afgestaan, kwam het achtereenvolgens in verschillende handen, en werd het ten slotte een zeerooversnest. Toen vestigden leden van het geslacht Grimaldi, wier voorzaten zoo dapper tegen de Saracenen hadden gevochten voor de bevrijding der Provençaalsche kust, er hun gezag. En het geslacht Grimaldi heerscht er nog, ondanks alle invasies, ondanks vernietigende verdragen en de revoluties, die het toch al kleine gebied hebben geteisterd en verbrokkeld.

Johan de Eerste, prins van Monaco, werd door zijn broer Lucien op misdadige wijze verdrongen (1505). Toen hij gastvrijheid verleende aan alle aristocratische bannelingen der Genueesche republiek, rustte deze een vloot uit bemand met 15000 koppen. De schepen van Genua wierpen het anker voor de haven. Maar de Monegasken, zooals de bewoners van Monaco heeten, verdedigden zich dapper tegen de overmacht, en gesteund door de versterkingen van den hertog van Savoye, en door 3000 man Fransche troepen, wisten ze de Genueezen te nopen het anker te lichten en terug te trekken.

Nadat Augustinus Grimaldi, bisschop van Grasse, broeder en erfgenaam van Lucien, zijn vorstendom onder de hoede had gesteld van Karel V, waren de Spaansche koningen meer dan een eeuw meester over Monaco. Doch in 1691 wenschte de toen regeerende prins Honoré II gezagsverandering. Hij wendde zich tot Richelieu en zag kans, het Spaansche garnizoen door een list de citadel te doen ontruimen, en er Fransche soldaten hun intrek te doen nemen. Daarna legde de groote Fransche revolutie beslag op het vorstendom en de twee onderhoorige steden Roquebrune en Menton (15 Febr. 1793). De verdragen van 1815 lieten de heerschappij van den lilliput-staat aan het geslacht Matignon Grimaldi, onder de garantie van Piémont. Honoré V trok zijn hoofdstad, mitsgaders zijn rijk, weer binnen, doch bleef er niet lang. Onder zijn opvolger Florestan I wisten Roquebrune en Menton zich in 1848 vrij te worstelen. Napoleon III kocht in 1861 van den prins van Monaco diens feodale rechten op deze twee steden af, zoodat ten laatste niets overbleef dan de hoofdstad, met de formeele erkenning evenwel van haar absolute onafhankelijkheid als particuliere staat.

Stappen we na het kort geschiedkundig overzicht hierboven op de geographische situatie over. De ligging der voornaamste gebouwen is op de luchtfoto, hierboven geproduceerd, vrij gemakkelijk te volgen. Te midden der hangende tuinen ligt 't vorstelijk paleis, links op onze foto, boven de eerste rots-ronding, bij het begin van het schiereiland. In de kromming boven de tweede ronding verheft zich de fraaie nieuwe kathedraal, de St. Nicolaas-kerk, met haar drie ingangen onder het hooge, in Romaansch Byzantijnschen stijl opgetrokken fronton. Een tweetal kleine, maar waardevolle schilderijen- en antiquiteitenmusea ligt tusschen deze kerk en het groote, hooge gebouw in het midden. Het is het Oceanografisch Museum, over de geheele wereld beroemd om de enorme en unieke verzameling visschen en instrumenten op zeevaartkundig gebied. Het is een grandioos gebouw van drie verdiepingen, daar in 1900 gesticht door Albert I, vorst van Monaco, en lid der Fransche Academie van Wetenschappen.

De nog vrij ruime binnenhaven, waarvan men den ingang ziet tusschen beide witte vuurbakens op de foto, rechts aan het einde der afsluitdammen, heeft het aanschijn gegeven aan een nieuw stadskwartier, Condamine genoemd. Hier is als het ware de voorraadschuur van het vorstendom: hier vindt men winkels en magazijnen en opslagplaatsen, hier is ook het badstrand, en het vormt de verbinding tusschen het eigenlijke Monaco en het aangebouwde Monte Carlo, wat hoogerop gelegen, aan den rechterkant der haven, en den geheelen rechterbovenhoek op onze foto beslaande.

Het is eigenlijk van Monaco uit dat men het fraaiste gezicht heeft op het niet minder befaamde Monte Carlo, de stad der speelbank, waarboven de eeuwig blauwe hemel der azuren kust zich welft. Monte Carlo, dat zich terrasgewijze heuvelwaarts strekt, met de door groen omzoomde boulevards, en met het op den achtergrond gelegen Casino, dien goudtempel, gevat in een schrijn van marmer. Gelukkige Monegasken! Daar voorziet de rijke vreemdeling in wat de aarde, bij gebrek aan ruimte, hun niet zou kunnen geven. De bewoners van Monaco zijn als de vogelen des hemels. Ze zaaien niet en toch is hun oogst overvloedig! Het harkje van den croupier aan de speeltafels vervangt de zeis en de hark van den landman. Gevolg: de Monegasken kennen geen enkelen vorm van belasting. Zij kennen slechts de vreugde van het leven onder den schoonsten hemel ter wereld, in een altijd bloesemenden tuin. Is het dan te verwonderen, dat de bewoners van het kleine vorstendom met zooveel jaloersche zorg en verbetenheid hun onafhankelijkheid verdedigen, en willen blijven wat zij zijn?

De tusschentijdsche verkiezingen te Brussel: een groote menigte had zich voor de bureelen der dagbladen opgesteld om nota te nemen van de uitslagen welke voortdurend aan den gevel werden opgehangen.

De verkiezingen Van Zeeland—Degrelle te Brussel: Prins Karel begeeft zich naar zijn kiesbureel.

Gemengd Nieuws

De echtelingen Truyts—Van den Broek, uit de Cobdenstraat te Antwerpen, welke aldaar hun diamanten bruiloft hebben gevierd.

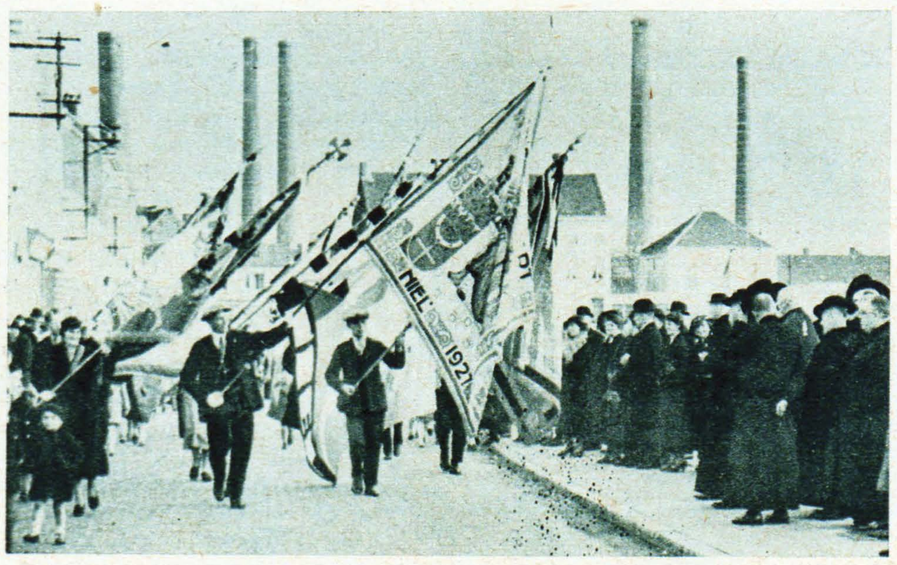

E.H. Flies — midden — herdacht zijn 25-jarig jubileum te Niel. Rechts: Z.E.H. Nijs, pastoor en links de vader van den jubilaris.

Links: Het priesterjubileum te Niel: de kringen defileeren met wapperende vaandels voorbij den feesteling.

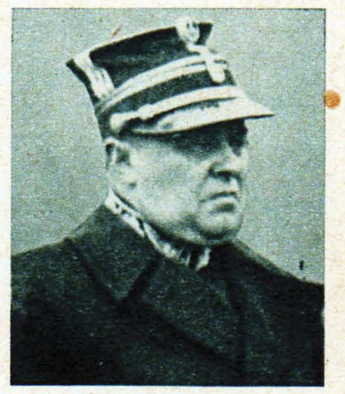

Om zijn knappe diensten werd heer Depoortere, hoofdcommissaris van politie te Kortrijk, bevorderd tot Ridder in de Kroonorde.

Mgr. Coppieters wijdt het nieuwe gebouw van den Theresia-kring te Gent.

Links: Een brand vernielde de vlasfabriek van handelaar A. Gekieze te Bissegem. Het in rook gehulde fabrieksgebouw.

Het vierde linieregiment, op doortocht te Sint Truiden, heeft aldaar vóór het monument der gesneuvelden gedefileerd.

Vijftig Antwerpsche diamantbewerkers vierden hun gouden vakmansjubileum. De groep poseert voor „De Stad".

Vooraleer de straat over te steken gaat deze Parijzenaar den stand der koersen na, in de Beursrubriek van zijn lijfblad.

De besteljongen neemt kennis van de verrichtingen van zijn favorieten in een Sportblad.

Een nieuwe editie is van de persen gekomen: verstokte lezers op de hoeken der boulevards.

PARIJS LEEST DE GAZET

Zou er wel iemand zoo verlekkerd zijn op gazettenberichten als de Parijzenaar ?

Zou er wel een stad ter wereld zijn waar men de menschen als bij drommen met een gazet in de hand over straten en boulevards ziet loopen, gelijk dat in Parijs het geval is ? Wij meenen van niet. Uit alles spreekt bij den Parijzenaar zijn voorliefde voor de gazet. Beweeglijk type, veelal uithuizig en in de café's, tienmaal op een dag in gesprek met kennissen of vreemdelingen, komt hij er natuurlijk gauwer toe naar de gazet te grijpen dan de eerste de beste mopperaar of stille huismusch.

Hij leeft van de gazet — zij maakt zijn dag goed of slecht, naargelang de berichten en nieuwtjes hem konden bevallen. Heeft hij zijn gazet bemachtigd, dan kan niets zijn aandacht van dit vale stukje papier afleiden. Vaak laat hij er zijn werk door in den steek. Men treft hem nu op de straat, de berichten als het ware verslindend. Hij loopt achter zijn gazet. Men ziet zijn gezicht niet meer. Iedereen zou nu denken, als men hem zoo ziet gaan, „straks loopt hij tegen een lantaarnpaal....”

Mis ! Daar is de Parijzenaar op gedresseerd — als bij instinct mijdt hij de lantaarnpalen en andere obstakels, en hij hoeft er niet voor op te kijken. De besteljongen gunt zich een kleine siesta op het zadel van zijn triporteur en vouwt „L'Auto” open, dat groote sportblad. Hem interesseeren de verrichtingen van het Fransche elftal of van Antonin Magne en andere dingen meer welke de Fransche eer in de sportwereld moeten hoog houden. De zakenlieden slaan drie, vier bladzijden tegelijk over maar werpen gulzige blikken op de kleine cijfertjes tusschen de kolommen van de beursrubriek. Zij blijven dikwijls van opwinding en verbazing staan, tijdens hun wandeling. Dan treft hun een goede of slechte uitslag — de winst of het verlies.

De gazetten worden zelfs, in vliegende vaart, op de „bussen”, gelezen

„Le Matin....”, „Paris-Soir”.... „Le Petit Parisien....!” Nieuwe edities zijn zoo juist van de persen gekomen en nu schreeuwen de gazettenjongens hun lektuur luid over pleinen en boulevards uit.

Iedereen grijpt naar zijn lijfblad. Men staat twee minuten op één plaats, bladert gauw door de gazet, om kennis te nemen van het voornaamste nieuws. Onderwege, in autobus of café, lezen ze dat dan, want nog voor zij met hun gazet thuis komen, kennen zij den inhoud ervan al lang van buiten.

Een echt Parijsch type: de gazettenverkoopster.

De Parijzenaar is verzot op nieuws en tegen dat de nieuwe editie voor de ramen gehangen wordt, wacht hij met ongeduld vóór de gazettenbureelen.

Vertegenwoordiging: Maurice de Wael, Emile Delvastraat 63, Brussel II

Deze jonge vrouw heeft haar goed humeur teruggevonden

Vóór zij Kruschen kende, was zij altijd ziek!

„Nu ben ik gelukkig," zegt ze

Leest dezen brief.

„Sedert 1924 leed ik aan jicht en helsche zenuwpijnen. Bovendien had ik bij tijden last van puistjes in het gelaat. Dikwijls had ik last van galbraking, veroorzaakt door zenuwen op mijn maag. Ik heb Kruschen Salts ontdekt door de advertenties in de bladen, waarna ik besloot het te probeeren. In twee maanden kende men mij niet meer terug. Thans is alles weer in orde. Ik ben gelukkig, slaap als een roos en heb nooit meer een slecht humeur.

Mevr. Y. D...."

Zoodra uw organen — lui of vermoeid — uit uw voedsel niet langer de natuurlijke zouten trekken, die zij noodig hebben om normaal te functionneeren, wordt uw bloed door vergiften verontreinigd en krijgt u weldra allerlei kwalen en ziekten. De kleine dosis Kruschen Salts, die u iederen morgen gebruikt in uw koffie, thee of in warm water, voert juist voldoende van deze kostbare zouten aan uw organisme toe. Uw lever, nieren en ingewanden beginnen dadelijk weder te werken en ontdoen u van de onzuiverheden, vergiften en het urinezuur. Uw bloed wordt weer zuiver en helder : jicht, rheumatiek, zenuwpijnen verdwijnen ; evenzoo pukkels, puistjes en bloedzweren. Uw spijsvertering is weder geheel in orde. Wat verstopping betreft — de bron van zoovele kwalen — deze is volkomen opgeheven. Dank zij Kruschen functionneert alles bij u alsof u twintig was.

Kruschen Salts is in alle Apotheken verkrijgbaar : 12.75 fr. per flesch ; 22 fr. per groote flesch (voldoende voor 120 dagen).

VOORTAAN KUNT U GRIEP VOORKOMEN

het kost slechts enkele franken.

Vroeger gaf U veel geld voor dure vreemde zalven, U betaalde dan ook de invoerrechten mee.

Van nu af kunt U voor veel minder een in België bereide verkoudheidszalf koopen, van allerbeste kwaliteit — *Dampo*.

Bij lichte verkoudheid een weinig Dampo in beide neusgaten doen. Dat geeft onmiddellijk verlichting en genezing.

Ingeval van vastzittende verkoudheid borst en keel goed inwrijven met wat Dampo. Dat heeft een tweeledige uitwerking. De geneeskrachtige dampen dringen door de huid naar binnen en U ademt ze tegelijk in.

Een bijzonder goed middel voor kinderen, want zij behoeven niets in te nemen.

Verkrijgbaar bij alle apothekers.

DE DOOS Fr. 5,—
De groote glazen potten kosten slechts Fr. 10,—

Dampo
Vaporum

WEKT DE GAL VAN UWE LEVER OP–

Zonder calomel - en 's morgens zult gij monter en frisch uit het bed springen.

De lever moet elken dag één liter gal in de ingewanden uitstorten. Wanneer de gal niet vrij toevloeit, kan Uw voedsel niet verteren : het bederft. Kwade gassen doen Uw lichaam zwellen : U lijdt aan verstopping. Uw organisme wordt vergiftigd en U is zwaarmoedig en terneergeslagen. U wordt een zwartkijker.

Een laxeermiddel is een noodhulp. Een gedwongen stoelgang bereikt het doel niet. Alleen de KLEINE CARTERS PILLEN voor de LEVER kunnen het vrij toevloeien van de gal verzekeren, wat U er weer bovenop zal helpen. Het zijn zachte plantenuittreksels, die werkelijk op verrassende wijze het toevloeien van de gal bevorderen. *Eischt* de Kleine Carters Pillen voor de lever. In alle apotheken : fr. 12.50.

Strooibus: 4 Fr. 50 en 8 Fr.
Sproeibus: 4 Fr. 50

Bij alle drogisten en apothekers

KEATING POEDER

HET BEPROEFDE INSECTENPOEDER

DOE HET ALLEEN MET KEATING

Dames-weekblad
LIBELLE

Bureel :
Wetstraat 42 — Antwerpen
Telefoon 523.91
Postcheck 2934.02

Frs. 2.- per week

Proefnummers
gratis op aanvraag

In alle plaatsen ijverige propagandisten gevraagd

EEN CORSET ZONDER HET MERK **P.D. LE GANDUKOR** IS GEEN CORSET **P.D. LE GANDUKOR**

VERSTOPPING - ZWAARLIJVIGHEID

PLANTAARDIGE en OPOTHERAPEUTISCHE BEHANDELING
Neem bij het avondmaal EEN ENKEL

GRAIN de VALS

ONTLASTEND BLOEDZUIVEREND VERMAGEREND

Regelt de werking der spijsvertering. Fr. 5.50 de flesch.

Betooverende charme door schitterende tanden!

De helderheid van het gelaat schuilt in die rij schitterende tanden, met hun betooverende aantrekkingskracht. Verzwak Uw persoonlijke charme niet, Mevrouw, door Uw tanden te verwaarloozen. Gebruik een speciale tandpasta met dubbele werking : Colgate. **Eerste werking** van Colgate tandpasta : Zij reinigt de tanden op afdoende wijze, daar het fijne schuim tot zelfs in de kleinste hoekjes en gaatjes doordringt. **Tweede werking :** Zij polijst het email, maakt het helderwit en geeft het een wonderbaarlijke glans.

Dubbel Uw geld terug !

*Poets Uw tanden ten minste tweemaal per dag gedurende twee minuten met Colgate. Als de tube op is en gij in geweten meent dat Uw tanden niet helderder geworden zijn, stuur dan de ledige tube terug naar Colgate te Brussel Uw geld zal U, zonder meer, **tweemaal** terug betaald worden.*

De extra groote tube bevat het DUBBELE van de tube van 6 fr. en kost slechts 10 fr.

St. Andries-bij-Brugge. — Alhier werd het gouden bruiloft gevierd van de echtgenooten Van Acker-Van Tuickom. — Een kiekje van den groep familieleden.

De oud-leerlingenbond van de Oefenschool te Lier voerde de bekende operette „De Kuische Suzanna" uit, en dit wel voor een bomvolle zaal. Foto van de speelsters en spelers.

De plechtige Eere-Mis van Eerweerde heer Geerts, te Verrebroeck — de familie- en vriendengroep poseert voor „De Stad".

Het bekende Sint Truidensche Volkstooneel, dat enkele maanden geleden zijn vijftienjarig bestaan vierde, sloot het seizoen met een gezellig samenzijn.

Binnenland

Brugge. — Gezien het steeds stijgend druk verkeer ter Markt, worden verbeteringswerken uitgevoerd aan het voetpad, ten einde de voetgangers te beschermen.

Op de terreinen achter café „De Rozen", bij den hondenafrichter. Th. Bussing te Aalst-Mijlbeek, heeft een geslaagde hondenwedstrijd plaats gevonden. Een aanval met twee honden op den „apache" — de honden hooren toe aan den heer Pierre De Cleyne, kampioen van de club Lokeren.

De Vlaamsche Jongens van Antwerpen hielden hun jaarlijksche kampioenschapsbolling. Foto van de deelnemers.

Het stedelijk pompierskorps van Oudenaerde droeg zijn betreurden luitenant-muziekbestuurder, Edgard Tremmerie, onder algemeene deelneming ten grave.

De plechtige Eere-Mis van Eerweerde heer Geerts, te Verrebroeck — de familie- en vriendengroep poseert voor „De Stad".

De tewaterlating van de Nieuw Amsterdam, Nederland's grootste schip, te Rotterdam — een foto van het reusachtige schip, nadat het de helling heeft verlaten. Links: H.M. Koningin Wilhelmina op de speciaal voor haar gebouwde tribune vlak voor de plechtigheid gefotografeerd.

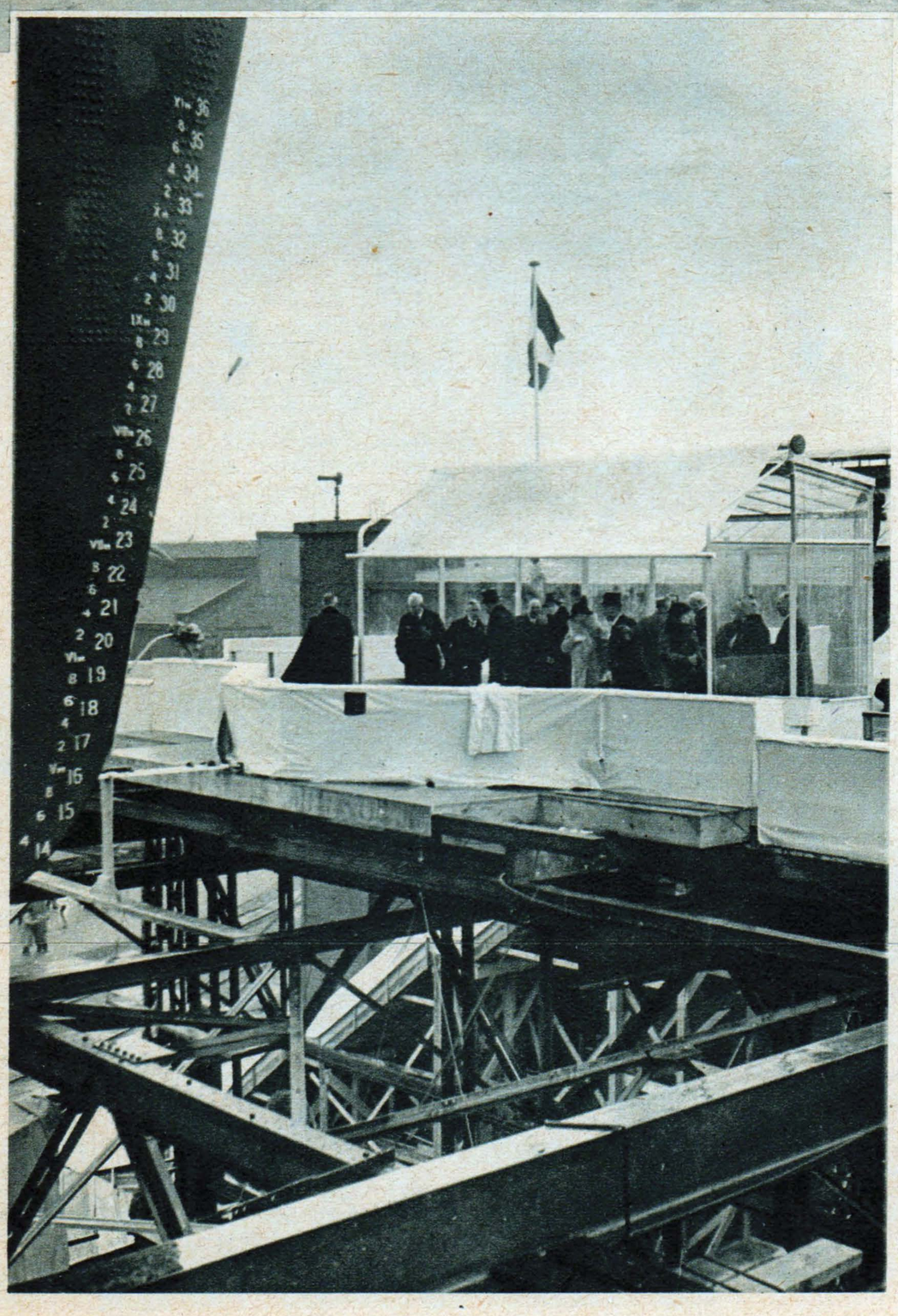

LAATSTE NIEUWS

De Japansche vliegers Iinuma en Tsoekakosji vlogen in 94 uur van Tokio naar Londen. Een prent van de aankomst der koene piloten op Croydon.

Sproeten komen vroeg in het voorjaar, koop tijdig **een pot Sprutol.** In alle Apotheken.

VERMAGEREN is verschoonen

Iedere vrouw, over hare schoonheid bekommerd, moet zwaarlijvigheid bestrijden of vooruitzien door

de THÉ MEXICAIN van Dr Jawas

Plantaardig produkt, welke zonder gevaar en zonder vermoeienis doet vermageren. Alle Apotheken.

Zachte gave handen,

ook bij koud guur weer en huiselijk werk door

PUROL

DOOS 4 en 7½ FR. IN ALLE APOTHEKEN

Wilt U **Een Millioen** winnen?

door kleine maandelijksche betalingen vanaf **13 FRANK** en zoo eigenaar worden van titels der VERWOESTE GEWESTEN of der LEENINGEN van den Belgischen Staat, welke voor u en voor uw kinderen een goed geplaatst kapitaal vormen en die u een jaarlijkschen interest opbrengen van 4 %. Daarenboven neemt u deel met deze titels aan de maandelijksche trekkingen totdat deze terugbetaald worden.

Ziehier de eerstkomende trekkingen :

den 15 April	1	lot	van **1 millioen**	fr.
den 18 April	1	lot	van **5 millioen**	,,
	70	loten van	25.000	,,
den 20 April	2	loten van	100.000	,,
	3	loten van	50.000	,,
	15	loten van	10.000	,,
den 25 April	1	lot	van 250.000	,,
	25	loten van	25.000	,,
den 10 Mei	1	lot	van 250.000	,,
	1	lot	van 100.000	,,
den 18 Mei	1	lot	van **1 millioen**	,,
	70	loten van	25.000	,,

enz.

Vraag onmiddellijk al de kostelooze inlichtingen aan de

STEDE- EN LANDELIJKE KAS

26, Lange Gasthuisstraat - Antwerpen

Het volstaat van deze aankondiging terug te sturen met uw naam en adres

---

Ja Mijne Heeren...

"HET WIT KRUIS"

is ook voor U soms noodig!

Oververmoeienis, een begin van griep, een te late avond, zijn dikwijls oorzaak van hoofdpijn, duizeligheid, slapte of zenuwinzinking ; en dat gebeurt altijd op dagen, dat U zeer frisch en werkzaam zou moeten zijn. Neem in dergelijk geval een cachet WIT KRUIS. Uw ongesteldheid zal spoedig verdwijnen en U zult U weldra gansch opgebeurd voelen.

HOOFD- EN TANDPIJN - ZENUWPIJN - GRIEP
OVERSPANNING - RHEUMATISCHE PIJNEN

"HET WIT KRUIS" *Helpt werkelijk...*

VOORTAAN NAAR UW BELIEVEN

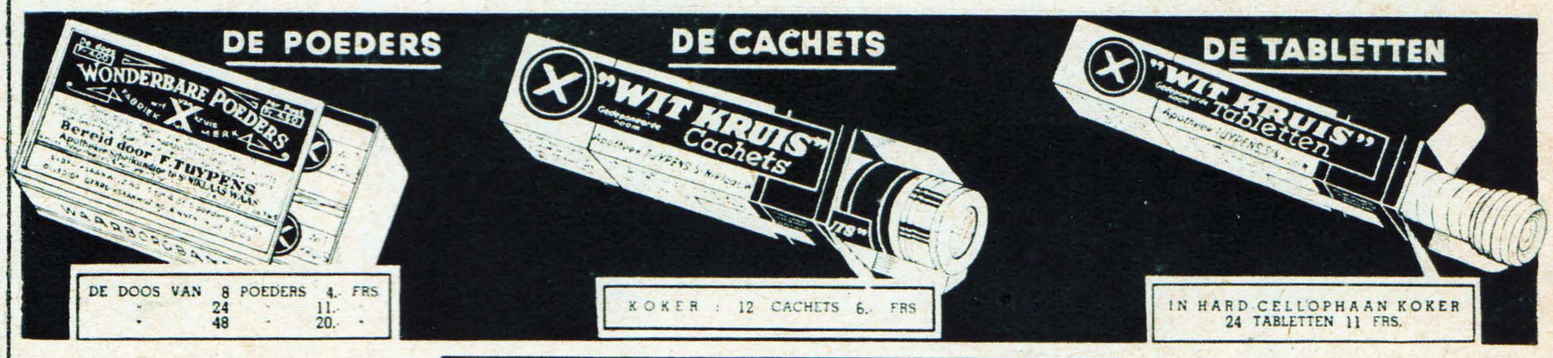

IN ALLE APOTHEKEN

ALLEEN DE VORM VERSCHILT, DE SAMENSTELLING HEEFT STEEDS DEZELFDE DOELMATIGE UITWERKING DIE HET MERK BEROEMD MAKEN

Pharmaceutische Laboratoria TUYPENS
ST NIKLAAS WAAS

HAVAS

HOE ZINGEN ZIJ?
HOE SPREKEN ZIJ?

De bewoner uit Tibet?

De Indiaansche medicijnman? Zuid-Amerika.

De Indiaan uit het hooge Noorden?

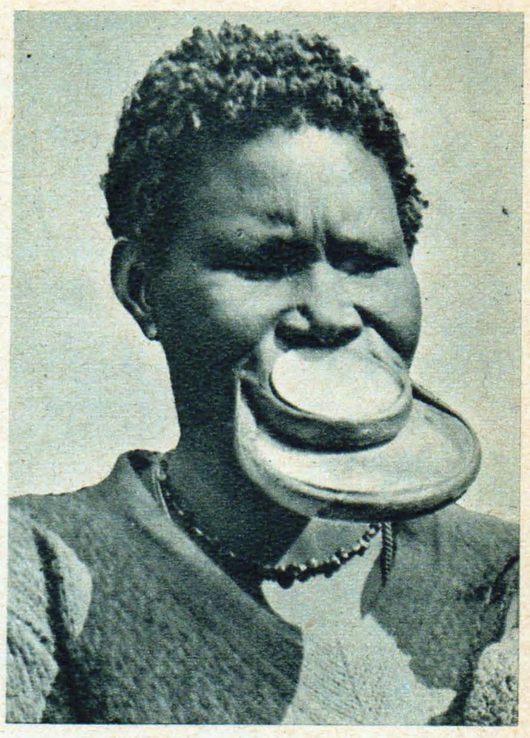

De negerin uit Oeganda? (Afrika).

EEN VOLK ZINGT, EEN VOLK SPREEKT

Van een zeer bijzonder museum

Ieder land, en in dat land iedere groote stad, heeft zijn bijzondere musea, niet alleen van schilderijen, maar van curiositeiten, van oudheden, van wetenschap of techniek. Een der meest curieuze inrichtingen ter wereld evenwel vindt men te Berlijn : wij bedoelen het aldus genoemde Phonogram-archief, het muziekarchief der volkeren buiten Europa. Het getal dergenen, die van het bestaan van dit zeer bijzondere instituut op de hoogte zijn, is wel zeer gering. Toch bezit het voor de beschavingsgeschiedenis der menschheid een groote belangrijkheid. Want deze onderafdeeling van het Berlijnsche Museum voor Volkerenkunde dient zoowel dezen laatsten tak van wetenschap als de muziek, en is dan ook in het bezit van een zeer waardevolle en zeldzame collectie stemdocumenten. De schappen der stellages zijn gevuld met de in den loop der jaren bijna volledige verzameling volkswijzen en spreek-stemmen van alle exotische volken van den aardbodem. Onderzoekingsreizigers hebben ze op hun tochten opgenomen op phonograaf-walsen, missionarissen hebben ze meegebracht uit verre gewesten. En zoo heeft men van de vier windstreken der aarde een aantal „sprekende" documenten verzameld, die den bezoeker, den muziek- of den taalvorscher nauwkeurig weergeven hoe een bepaald volk spreekt of zingt.

Een blik in den cataloog, een greep in de genummerde rollen-rijen, en men hoort de rauwe keelklanken van den Duala-neger, de bezweringsformule van den Indiaanschen medicijnman met zijn eentonigen zing-zang, de neusklanken en neusstemmen van de Arabieren met hun plotselinge toonsprongen, het zonderlinge hooge geluid van voor onze Europeesche ooren valsch zingende Chineezen en Japanners, of het melancholieke, eentonige

Een wasrol, waarop een dans uit Vuurland is opgenomen, wordt op het apparaat gezet om te worden afgedraaid.

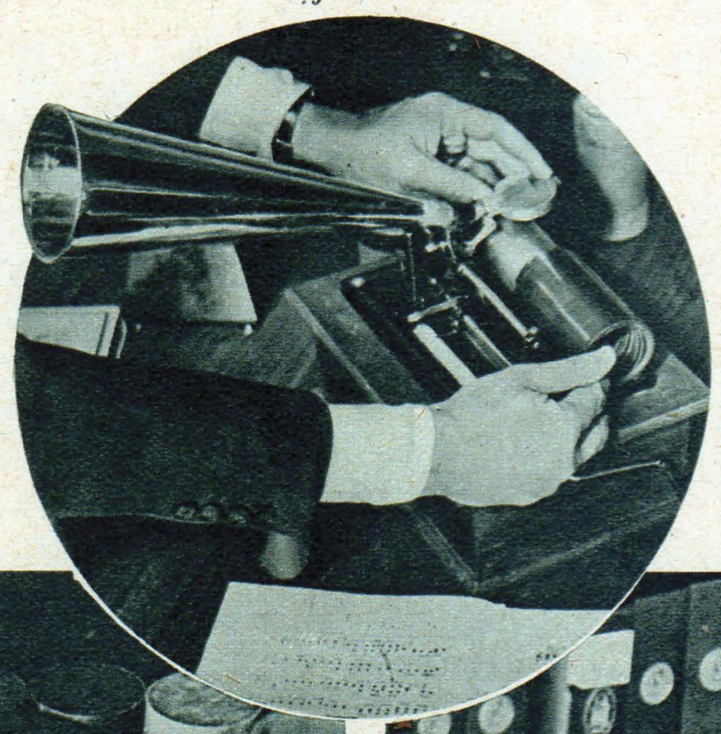

Pijnlijke ordening brengt klaarheid in het stemmengewirwar der volken. Elke huls wordt zorgvuldig genummerd en gecatalogiseerd.

De gecatalogiseerde, in Europeesch notenschrift gedrukte muziek, waarvan de gramofoon-rollen elders zijn ondergebracht. Hoe groot deze collectie zijn moet, blijkt wel uit het feit, dat we hier alleen de letter A bijeengebracht zien.

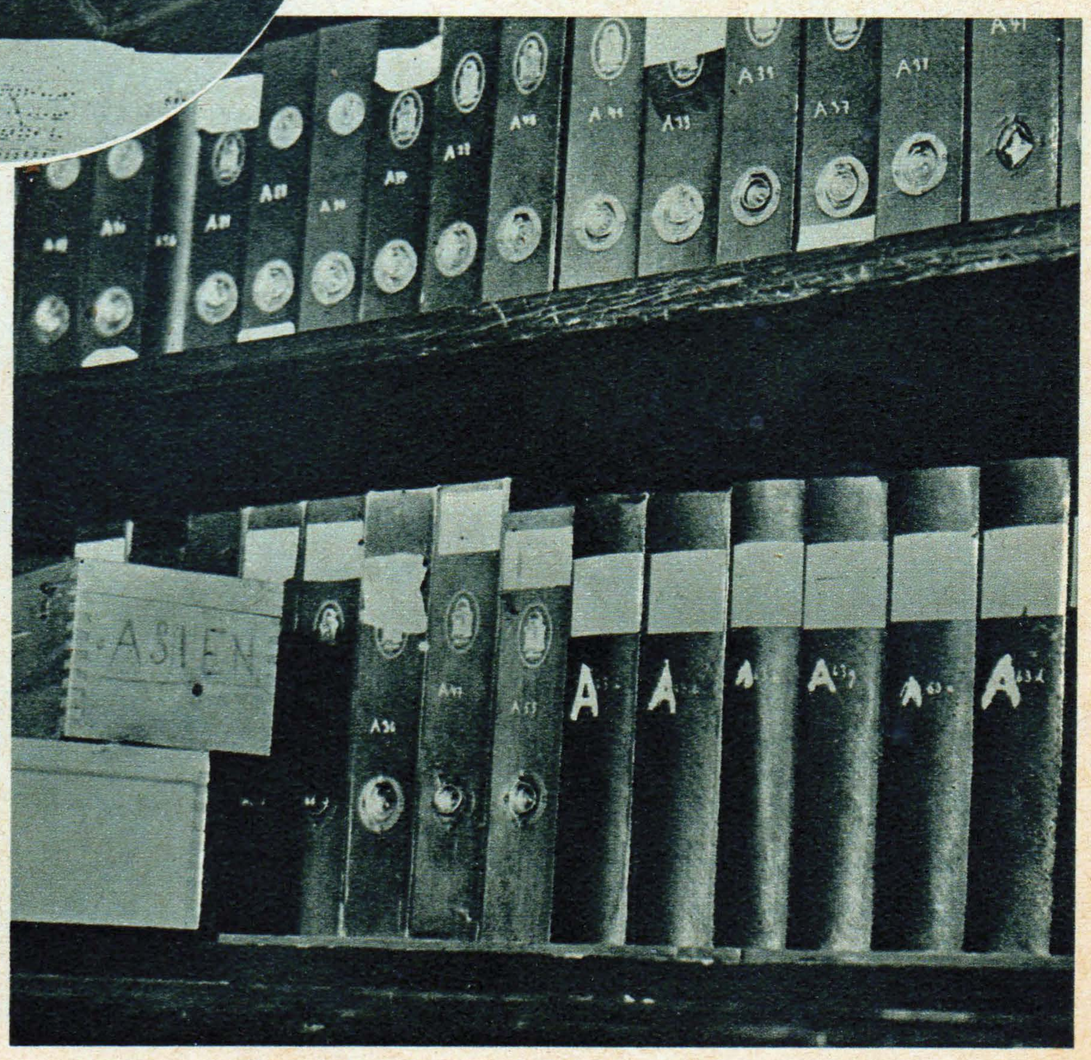

De woestijnbewoner uit Arabië?

De bewoner der Papoea-eilanden?

Het Japansche meisje?

De Zuid-Amerikaansche neger?

tempelgezang van den Balinees. We noemen slechts enkele groepen. En al deze op stalen cylinders overgebrachte volkswijzen worden door speciale en vooral muzikaal sterk ontwikkelde geleerden in Europeesch notenschrift overgebracht en ook in druk voor het nageslacht bewaard.

Wie eenigszins met muzikale notitie op de hoogte is, zal begrijpen, voor welke moeilijkheden degene komt te staan, die deze vaak zoo geheel anders geaarde muziek, deze op zoo geheel andere toon-

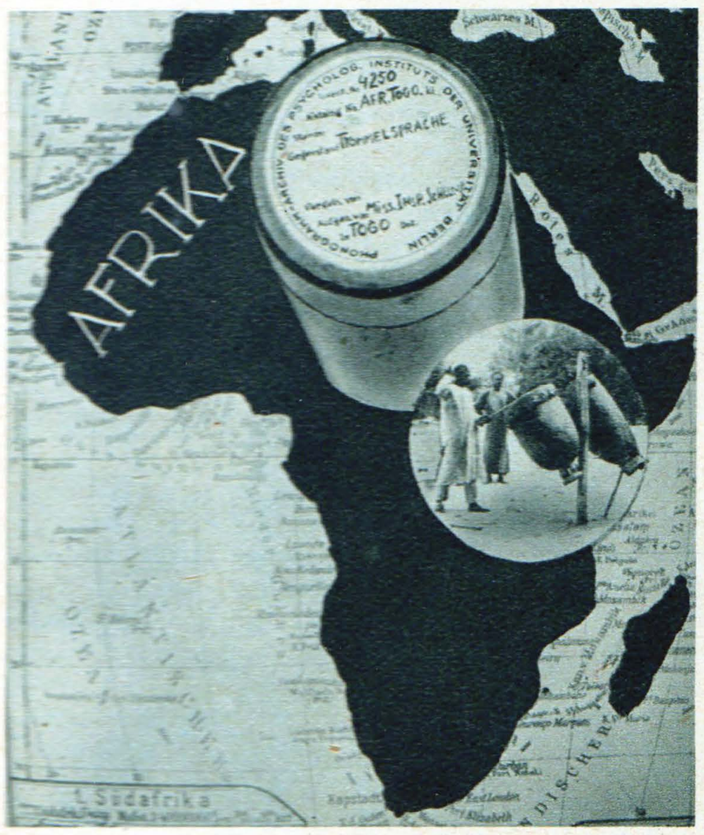

In de hier afgebeelde doos bevindt zich de wasrol, waarop de trommelsignalen der Togo-negers zijn vastgelegd.

schaalbegrippen gebaseerde melodieën, in ons notenschrift moet overbrengen. Hoe gecompliceerd zulk een transcriptie is kan men afleiden uit het gebruik dat daarbij moet worden gemaakt van een zeer fijn meetinstrument, dat onze normale octaaf onderverdeelt in twaalfhonderd zwevingen van verschillende toontrillingen.

Ofschoon men sedert de ontwikkeling der gramofonische-opname-techniek beschikt over zeer fijne instrumenten, bedienen de wereldreizigers en missionarissen zich toch nog altijd van de z.g. dictaphoon, waarvan op sommige kantoren nog wel gebruik wordt gemaakt voor het dicteeren van brieven. Dit instrument kan men overal meenemen en gebruiken, wijl het weinig gecompliceerd is, weinig plaats inneemt, terwijl ook het bewaren der der rollen — mits goed verpakt in de origineele ronde, daarvoor bestemde kartonnen doozen — veel gemakkelijker is dan het bewaren van vlakke gramofoonplaten.

Het Phonogram-archief dankt zijn ontstaan aan het privé-initiatief. Omstreeks het begin dezer eeuw kwam een troep hofdansers van den koning van Siam met het eigen orkest naar Europa. De psycholoog Karl Stumpf legde, als eerste, de prestaties dezer vreemde, exotische musici op de gramofoonplaat vast, om deze opnamen te benutten voor studies over het Siameesche toonsysteem. Toen later Japansche, Chineesche en Indische muziekkapellen naar Europa kwamen en gastvoorstellingen gaven te Berlijn, legde hij ook deze phonographisch vast, en de grondslag der beroemde collectie van het Berlijnsche museum was gevestigd. Men breidde de collectie steeds uit, en nam niet alleen op, wat zich per toeval presenteerde, maar verzocht ook missionarissen en wereldreizigers het hunne tot de unieke verzameling bij te dragen.

Voor het publiek is dit museum niet toegankelijk, zooals men wel zal kunnen begrijpen, doch muziekstudenten en taalvorschers vinden hier een schat van materiaal, terwijl ook de modernste aller vindingen, de radio, van dit zeldzame archief een dankbaar gebruik kan maken, en dit dan ook met de voortvarendheid, welke dit instituut kenmerkt, niet nalaat.

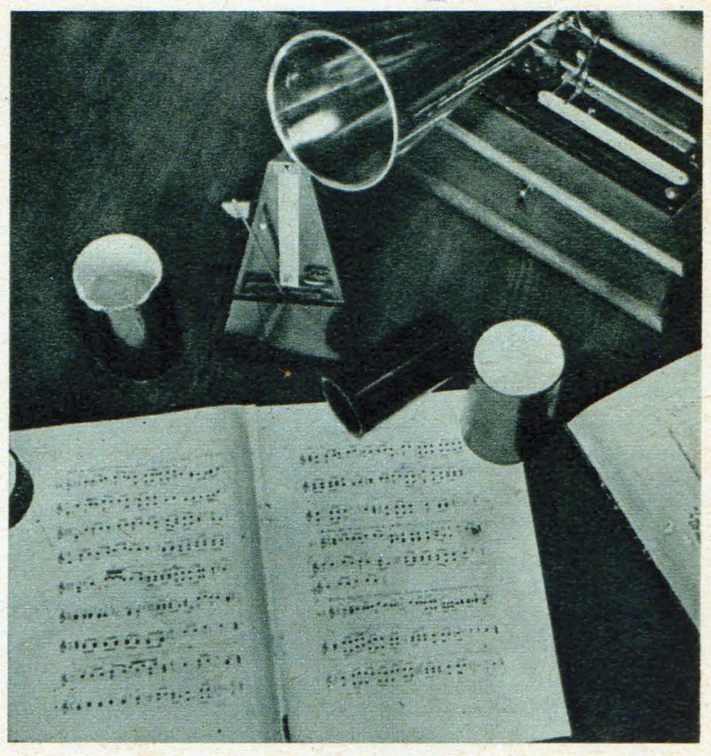

De metronoom meet de snelheid van de muziek, gespeeld bij een Maleische dans-scène.

Het overdragen — met behulp van den tonometer welke een normale octaaf in 1200 tusschentonen verdeelt — van exotische muziek in Europeesch notenschrift.

DE PRINSES VAN NEW YORK

door Cosmo Hamilton

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

„De prinses van New York" is de bijnaam van Marla Stanton, de dochter van den Amerikaanschen „staalkoning" Hutchinson Stanton. We maken met haar kennis, juist op het oogenblik dat ze op het punt staat New York te verlaten voor een bootreis naar Europa. Ze wordt op dien tocht vergezeld door mevrouw Raffan, daar haar moeder van de voorgenomen reis afziet om den „staalkoning" bij te staan in zijn strijd tegen z'n concurrenten. Aan boord van den oceaanstoomer bevindt zich ook Geoffrey Kingsward, die reeds op de kade danig onder den indruk raakt van Marla's schoonheid. Twee andere passagiers zijn lady Merstham en haar zoon Allan Merstham, een avontuurlijk tweetal, dat diep in de schulden steekt. Met het oog op zijn berooide financiën neemt Allan zich voor Marla Stanton, en daarmede haar millioenen, te veroveren! Lady Merstham maakt kennis met mevrouw Raffan en stelt haar zoon aan Marla Stanton voor. Geoffrey Kingsward is tot over z'n ooren op Marla verliefd en ziet in Allan een ernstigen rivaal. Ook Allan is veel van Marla gaan houden. Ze zijn inmiddels allen in Londen aangekomen. Bij de Mersthams is de financieele toestand kritiek. Er moet een uitweg gevonden worden en de eenige hoop is gericht op het huwelijk van Allan met Marla. Mevrouw Raffan bevindt zich tijdelijk in Schotland, waar haar zuster ernstig ziek ligt. Marla vertoeft nu bij de Mersthams. Nu kunt u verder lezen.

VIJFDE VERVOLG

Lady Merstham liep snel naar de voordeur en wierp die open. Het rumoer van het verkeer kalmeerde haar wat; er was in ieder geval ièts, dat hard opschoot. Lady Merstham snakte naar veiligheid en innerlijke rust. Zij had zich nog nooit zoo zenuwachtig en gejaagd gevoeld.

Ook sir George had op zijn zenuwen geleefd, sinds Marla was komen logeeren, en hij begreep nog beter dan zijn vrouw, hoe zij er aan toe zouden zijn, als Marla Allan afwees. Vóór lady Merstham beneden kwam, had hij bevend onder aan de trap gestaan — een paar minuten lang was hij niet meer de kaarsrechte, knappe, goed-geconserveerde gentleman, maar een oud, bang schepsel.

Toen hij zijn vrouw het salon had zien uitkomen, was hij de eetkamer binnen gegaan en had hij zich een glas cognac ingeschonken. Dit, en de aanwezigheid van Wem, kwikte hem op. Eigenaardig genoeg riep de aanblik van Wem, bedaard, gezet, zichtbaar onverstoord, zijn kostbaarste eigenschap weer wakker. Hij vond zijn optimisme terug.

Hij greep een boek en nam een gemakkelijke houding aan — uit onbaatzuchtigheid. Zijn vrouw kwam beneden. Hij kon zich indenken, hoe zij zich voelde. Reeds had hij in haar stem een klankje van zenuwopwinding ontdekt, die grensde aan hysterie. Als hij een rustig vertrouwen kon veinzen, zou dit kalmeerend werken op de vrouw, die met hem mee was getrokken door dik en dun, en die zich nog nooit zoo schitterend gehouden had als in die laatste beslissende week....

„Mevrouw Raffan vindt je schrander," zei Marla tegen Allan.

Allan kneep zijn oogen iets dicht. „Schrander!" zei hij. „Da's een woord, waar ik een hekel aan heb. Een hond kan ook schrander zijn. Of iemand die goed biljart, of een partij doperwtjes verkoopt...."

„Nou ja," zei Marla. „Ze bedoelde het goed."

„Wat dacht je eigenlijk over me?"

„Ja...." zei Marla. „Als je 't weten wilt, ik was 't met mevrouw Raffan eens, dat je schrander was, maar ik deed er zelf nog een paar trekjes bij.... Ik geloof: hartelijk, attent, en hoffelijk...."

Allan greep haar handen en drukte ze stevig. „Je zou dichter in de buurt zijn geweest, als je gezegd had: begeerig, bang en bijna kapot."

„Dat kon ik toch niet?" zei Marla. „Daar wist ik niets van."

„Als je nu nòg niet weet, dat ik van je houd," liet Allan zich gaan, „dat ik onzinnig veel van je houd, dan ben je blind, Marla. Als ik zeg, dat ik je liefheb, zeg ik maar de halve waarheid. Ik aanbid je. Mijn heele hart is van jou."

Marla deed geen poging om haar handen terug te trekken. De mannen, die zij tot dan toe gekend had, waren allemaal jong geweest. Zij was nooit in aanraking gekomen met een man als Allan — een deskundige vol berekening, iemand die op menschelijke gevoelens speelde, zooals een bekwaam musicus zijn instrument bespeelt. Die hartstochtelijke uitbarsting, haar zoo plotseling toegeworpen, wond haar op. Het was een beroep op de romantiek in haar natuur. Zij was een oogenblik totaal van haar stuk, bleef sprakeloos.

Allan trok van dit voordeel partij. „Als je mijn vrouw wilt worden," zei hij, „zal verder iedere dag van mijn leven aan jou gewijd zijn. Ik weet, dat ik niet goed genoeg voor je ben, maar als er ièmand op de wereld is, die iets goeds van me maken kan, ben jij 't! Ik kan je niet veel aanbieden, wat practische dingen betreft, maar als de heele liefde van een man iets waard is, dan heb je die.... Marla."

Nog bleef Marla zwijgen, en toch probeerde zij niet, haar handen vrij te maken.

Allan boog zich dichter naar haar toe. „Ik wòù niet van je houden," zei hij. „Ik ben van je gaan houden tegen wil en dank. 't Is het eenige goede, dat ik ooit van mijn leven gedaan heb. Als je met me trouwt, trouw je met een man, die je noodig heeft, die door jou een beter mensch zou worden — nièt met iemand, die niet beproefd is door 't leven. Durf je 't aan? Vind je 't voldoende, een leven in handen te hebben om het over te kneden?"

Er gebeurde iets vreemds. Plotseling kwam er in Marla's ooren de klank van een stem: „Als je ooit een vriend noodig hebt, roep mij dan."

Ze stond snel op. „Ik kan je vanavond geen antwoord geven," zei ze. „Ik ben niet.... heelemaal zeker van mezelf."

Allan hoorde haar vlug naar boven gaan. Hij hoorde de deur van haar slaapkamer sluiten. Vóór hij weer tot zichzelf kon komen, hoorde hij scherp zijn naam roepen. De klank van zijn vaders stem sloeg Allan met vrees.

TIENDE HOOFDSTUK

Lady Merstham hoorde de stem ook. Zij kwam het eerste de eetkamer in. Allan volgde haar onmiddellijk.

Sir George Merstham stond met zijn rug naar den haard, en het volle licht viel op zijn gezicht. De gewone glimlach was vervangen door een uitdrukking van laffen angst. Een avondblad lag voor zijn voeten. Hij wees er naar.

Allan sprong naar voren en raapte het van den vloer. „Wat is er?" vroeg hij. „Wat is er gebeurd?"

Lady Merstham stond doodstil met haar vingers tegen haar wangen.

Sir George wees een bericht aan. Allan las het hardop:

„Wall Street heeft met levendige belangstelling en opwinding den doodelijken strijd gadegeslagen tusschen Hutchinson Stanton en de groep makelaars, die reeds lang tracht, Stanton's staal-monopolie te breken. De laatste berichten wijzen er op, dat zij geslaagd zijn. Hedenavond wordt Stanton alleen nog maar in ironischen zin de staalkoning genoemd. Naar men zegt, heeft hij bij het sluiten der beurs Wall Street straatarm verlaten."

„Groote hemel!" riep Allan.

Lady Merstham vond haar stem. „Gauw!" zei ze. „Heb je Marla gevraagd?"

„Ja," zei Allan.

„Heeft ze ja gezegd?"

„Nee, goddank niet."

„Goddank!" zei lady Merstham.

Sir George viel in een stoel neer. Allan maakte een snelle beweging naar de deur en sloeg die met geweld dicht. Toen wendde hij zich naar zijn moeder. „Ik dank God niet om dezelfde redenen als u," zei hij, „maar omdat ze zich niet verzegd heeft aan den schurk, die haar heeft beetgenomen. Eén ding kan ik u allebei vertellen. Ik beweer niet, dat ik iets anders ben dan ik bèn — een deugniet; ik verbeeld me niet, dat ik op 't oogenblik een haar beter ben dan vijf minuten geleden; maar nu haar vader aan den grond zit, zal ik haar tienmaal liever ten huwelijk vragen, dan toen ik dacht, dat hij millionnair was."

Lady Merstham lachte minachtend. „Ze zal geen steek beter met je af zijn, al doe je nu nog zoo kranig. Je kunt jezelf niet eens onderhouden. Hoe wou je háár dan onderhouden?"

Sir George kreunde. Hij zag er uit als een doorgeprikte ballon. Hij had alles, zelfs zijn optimisme, bij dit spel ingezet. Het verlies was een ontzettende slag.

„Laten we niet met woorden schermen," zei hij. „Hoe redden we ons er uit? Je praat over trouwen, terwijl de boevenwagen al voor de deur staat."

Zij staarden hem met open monden aan.

Sir George stond langzaam op. Er was niets dramatisch in zijn stem of zijn houding. Er was niets over van zijn sprankelende vroolijkheid, van zijn fatterigheid, levendigheid en aplomb. Er stond een vervallen, bevende man voor hen, oud en ontzenuwd. „Jullie.... jullie schrikken, alle twee, omdat ik 't over den boevenwagen heb. Maar we hebben maar twee dingen, om tusschen te kiezen: arrestatie en gevangenisstraf wegens oplichting, of direct vluchten, met alles wat we nog mee kunnen grijpen."

Lady Merstham sprong op hem toe en greep hem met beide handen bij zijn jas. „Je hebt iets gedaan!" riep zij. „Gevangenisstraf? Oplichting? Wat bedoel je? Zeg in 's hemelsnaam de waarheid!"

Sir George richtte zich op met eensklaps teruggekeerde waardigheid. „Hoor eens!" zei hij. „Ik heb geleefd van leugens, dat weet ik, maar heb ik ooit tegen jou gelogen?"

Allan maakte een ongeduldig gebaar. „Spreekt u nu maar liever op — wat hebt u gedaan?"

De oude man sloeg weer in. „Wat ik gedaan heb? Wat ik gedaan heb?" riep hij ruzieachtig. „Ik heb gedaan, wat iedere arme bliksem gedaan zou hebben, als hij na een heel leven van kunsten en streken overvloed en fatsoen in uitzicht krijgt. Ik ben op 't resultaat vooruitgeloopen."

„Spreek toch duidelijk!" riep lady Merstham. „Ik begrijp je niet!"

Allan vond het niet aan te zien, het wrak, dat zijn vader plotseling geworden was. Hij kwam naar hem toe en sloeg een arm om zijn schouders. „Wat u ook gedaan hebt," zei hij, „u kunt op ons rekenen. Veel kan 't nooit zijn. We hebben altijd met z'n drieën tegen de heele wereld gevochten. Vertelt u 't nu maar."

De oude man, tot voor enkele minuten nog zoo zeker van zichzelf, kreeg tranen in zijn oogen. Hij klemde zich aan zijn zoon vast en liet het hoofd hangen. „Ik heb me niet aan onze afspraak gehouden," zei hij. „Ik ben op mijn eigen houtje verder gegaan."

Lady Merstham was diep ontroerd. Zij vergat zichzelf, haar leed en de plotselinge ineenstorting van hun voorzichtig gekuip, en was vol medelijden met den man, die met ongebogen moed de eene crisis na de andere had doorstaan, die zijn hoofd omhoog gehouden had in moeilijkheden, die onoverkomelijk leken. Zij hield nog evenveel van hem, als toen hij roekeloos en lachend met geld smeet.

Moeder en zoon zetten den ouden man op een stoel. Zij hielden ieder een hand van hem vast. Zij vormden een zonderlinge groep, in die vroolijke kamer. Sir George huilde zacht en scheen zijn vrouw en zoon niet aan te durven kijken.

Allan en lady Merstham waren druk aan 't vermoeden. Ze begrepen geen van beiden, wat sir George anders gedaan kon hebben, dan nog meer geld leenen van lichtgeloovige lui op kracht van de verloving.

Eindelijk begon sir George te spreken. „Ik zal niets verzwijgen," zei hij. „Op een ochtend vond ik een briefje van honderd dollar op de trap. Met volkomen eerlijke bedoeling zei ik tegen Marla, dat ze mij maar voor bankier moest nemen, als ze zoo slordig was. Ze gaf me de rest van haar geld. 't Was bij de driehonderd pond. Ik was zeker, dat alles goed ging — dus ik liet vijftig pond liggen en zette de rest op een paard. *Het was vierde!*"

Lady Merstham sloeg haar handen uit.

„Verder," zei Allan rustig.

„Dus je denkt, dat er nog meer is ?"

„Een mensch bewaart 't ergste altijd voor 't laatste," zei Allan.

„Er *is* iets ergers, iets veel ergers. Over dat geld van Marla had ik kunnen liegen. Ik had kunnen zeggen, dat ze 't gestolen hadden. Maar over dat andere kan ik niet liegen."

„U maakt me nieuwsgierig," zei Allan.

De oude man huiverde. „Toe, nu niet sarcastisch," zei hij erbarmelijk.

„Pardon," zei Allan.

Sir George keek zijn vrouw aan en slikte. „Ik ben naar dien juwelier gegaan," zei hij, „waar we Marla mee naar toe genomen hadden. Ik zei, dat ze me gevraagd had, een diamanten broche voor haar mee te brengen, iets van een achthonderd pond, en de ezel gaf 't me. Ik nam een taxi, ging naar een pandjesbaas en kreeg er tweehonderd op. Die tweehonderd heb ik ook op dat paard gezet."

Allan haalde diep adem. „Hm!" zei hij. „Ik weet niet meer, hoeveel jaar ze voor zulke grapjes geven."

Hij stond op, ging naar het raam en zette het open. Lady Merstham zat rechtop, met stijf saamgedrukte lippen.

Sir George begon zijn daad te verdedigen. Zijn stem was schril en zijn woorden waren zwak. „Ik was dronken van hoop," riep hij uit. „Ik dacht, dat niets meer mis kon loopen. God weet hoeveel jaren we gewacht hebben, tot 't ons een beetje voor den wind zou gaan. 't Was een soort weddenschap op mijn geluk. Kunnen jullie 't niet begrijpen ? Kunnen jullie niets vergeven aan een afgetobd mensch, die eindelijk licht ziet ! Ik kon de bekoring niet weerstaan. Ik was uitgelaten, alleen al door 't woord millioenen. Mijn vingers jeukten, om goud aan te raken. Ik was in de wolken. Ik stelde al toespraakjes op, die ik houden zou, als ik één van die lui wat geld teruggaf, die we geplunderd hebben, en die nu in de misère zitten. Ik wou groot doen. Dat paard was een prachtkans — twintig tegen één. Ik zou zoowat achtduizend pond getoucheerd hebben. Denk je eens in ! Achtduizend pond voor iemand, die al blij was met achttien pond voor een week moeite !"

De langzame tred van een politieagent galmde door de stille straat. Het licht viel op zijn helm en op de knoopen van zijn tuniek. Sir George hief het hoofd op en trok een gezicht van niemand-doet-me-wat, maar zijn hart klopte wild, en eerst toen de voetstappen weggestorven waren, viel de vrees van hem af....

Marla trachtte, voor het raam staande, den waren aard van haar gevoelens te ontdekken. Het feit alleen, dat dit noodig was, bewees, dat zij Allan niet liefhad, maar dat begreep ze niet. Zij had in zulke dingen maar een beperkte ervaring. Bijna haar heele leven was verdeeld geweest in schooltijd en vacanties. Op de kostschool, die zij bezocht had, om haar opvoeding te voltooien — haar ouders hadden een eenvoudige, degelijke inrichting gekozen — had een gezonde, sterkende sfeer geheerscht. Er was haar gezond verstand, onbekrompenheid en eerlijkheid bijgebracht. Haar vacanties had ze, zooals de Mersthams wisten, altijd op haar vaders buiten in de bergen doorgebracht. Toen zij dan ook, met ernst en een scherp gevoel van verantwoordelijkheid, in het donker stond te kijken en zich afvroeg, of zij Allan liefhad of niet, hoopte zij eerlijk, dat zij tot de conclusie mocht komen van wel.

Allan was een heel andere man dan haar vroegere kennissen ; kalm, terughoudend, een ietsje spotziek en ietwat geblaseerd — maar dieper, had zij ontdekt, bedeesd, tot krachtige gevoelens in staat, ontevreden met zichzelf, begeerig om te veranderen en te herbouwen.

Zij gaf zichzelf toe, dat zij geen anderen man wist, die haar zoo aanstond ; maar al somde zij honderd punten in zijn voordeel op, en al kon zij er niet één vinden, dat tegen hem sprak, zij kon niet verder komen dan pure genegenheid.

Zij zou Allan maar antwoorden, dat zij tot geen besluit kon komen en dat hij haar tijd moest laten ; zij ging dus zitten en schreef drie brieven. De eerste was voor haar moeder. Zij schreef met hartelijke woorden over de Mersthams, en eerst in het postscriptum zette zij haar voornaamste nieuwtje.

„Allan heeft me ten huwelijk gevraagd. Ik wil maar wachten, tot u hier bent. U zult me wel kunnen vertellen, of ik van hem houd of niet. 't Is wel gek, maar ik geloof, dat ik daar zelf geen wijs uit kan worden."

Haar brief aan mevrouw Raffan begon met dit belangrijke nieuws en eindigde met den naam Allan. Misschien was het natuurlijk, dat zij met mevrouw Raffan uitvoeriger over het onderwerp sprak dan met haar moeder.

De derde brief was voor Geoffrey Kingsward. Zij schreef hem bijna zonder bedoeling, wèl wetend, dat zij een vriend noodig had, maar niet wetend waarom. Het was geen lange brief, en alleen het postscriptum was van belang.

„Nog een nieuwtje, dat je wel verwonderen zal : Allan Merstham heeft mijn hand gevraagd. Ik heb hem nog geen antwoord gegeven. Ik wou dat je in Londen was. Ik heb eigenlijk niets speciaals op mijn hart, maar ik wou je toch graag weer eens zien. Wel te rusten."

Zij schreef de adressen, nam een boek en ging zitten lezen. Zij las een poosje zonder iets in zich op te nemen, stond weer op, maakte den brief aan Geoffrey open en schreef er onder :

„Misschien kun je morgen wel naar stad komen !"

Zij belde het meisje en verzocht haar, de brieven dadelijk te laten posten.

Zij nam haar boek weer op. Zij wou niemand meer zien dien avond. Een poosje later voelde zij een vage verwondering, dat lady Merstham niet bovenkwam. Zij kon haar gedachten niet bij het boek houden, dus ging zij naar het open raam, aangetrokken door den verren galm van Big Ben. In 't huis aan den overkant zat iemand te spelen en te zingen, iets uit een opera, leek het. De gezwollenheid stond Marla tegen. Zij deed het raam dicht en ging naar bed.

Zij kon niet makkelijk in slaap komen. Er waren vreemde geluiden in huis. Ze meende, dat zij iemand door de gang hoorde sluipen, en tweemaal leek het, of zachte voetstappen voor haar deur stilhielden. Maar zij zette met beslistheid alle zenuwachtigheid van zich af en sliep eindelijk in....

Sir George Merstham was in de eetkamer alleen gelaten. Als bij stilzwijgende afspraak gingen Allan en zijn moeder naar het salon. Zij begrepen met pijnlijke klaarheid, dat het tijdverlies zou zijn, sir George in hun beraadslagingen over de toekomst te betrekken. Even duidelijk was, dat zij aanstonds moesten beslissen, wat zij verder doen zouden. Hadden zij al in 't nauw gezeten, toen zij aan boord van de Lucania kwamen, hoe moest dan de toestand heeten, waarin zij zich nu bevonden ?

In allen voor- en tegenspoed van hun levens hadden zij zich tot nu toe weten te onthouden van misdaad.

Vervolg op pag. 186.

Het zal U vreugde bereiden . . . Meeëters, fouten der tint verdwijnen uit het gelaat. Lotion Faciale Scherk reinigt en versterkt, het vervangt een gecompliceerde behandeling. Reinig iederen morgen en avond Uw gelaat met Lotion Faciale Scherk • Zakflacon : frs. 12.—, Flacons : frs. 18.—, 30.— • Vraag gratis monster tegen 1 fr. in postzegels. Dépot : Totte & Co., Warmoesberg 31, Brussel

Lotion Faciale Scherk

Hij zal meer van U houden

mevrouw, indien U hem de dagelijksche marteling bij het scheren bespaart. Geef hem toch een flacon Tarr, dat het pijnlijk schrijnen voorkomt, de huid desinfecteert en verzacht. Verkrijgbaar in flacons van Frs. 12.—, 18.—, 30.—

Een poeder dat „houdt"

dat is het poeder Mystikum van Scherk, beter dan alle andere door de hooge zuiverheid en fijnheid; het verspreidt een heerlijke en delicate geur. Doozen à Frs. 10.50, 15.—, 22.50

Een natuurlijke make-up

is het eigen van de elegante vrouw. Ge kunt het echter alleen verkrijgen met „Mystikum Compact" van Scherk, dat zich innig met de huid vereenigt, die heerlijke natuurlijke tint geeft, welke mannen zoo op prijs stellen. Prijs Frs. 10.—

TEEKENEN IS GELD VERDIENEN

DE MAN, DIE....

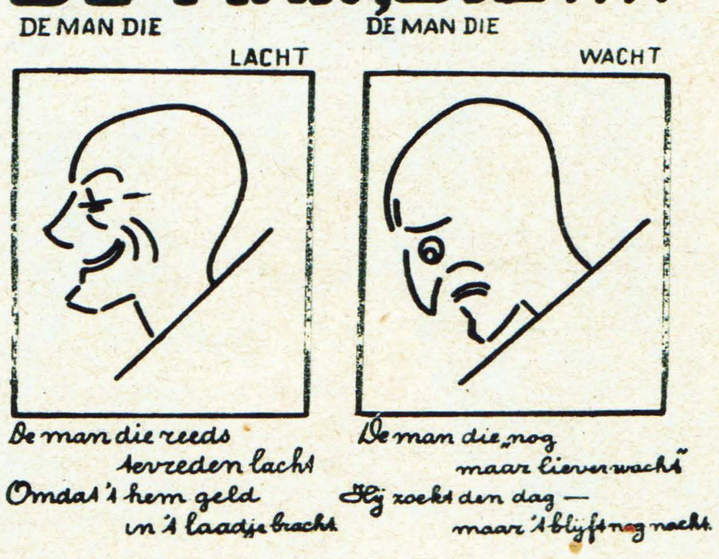

Deze lacher had reeds na vier schriftelijke A.B.C. Teekenlessen belangrijke en goed betaalde opdrachten in reclameteekenen. Waarop die andere, die weifelaar eigenlijk wacht om met den Teekencursus te beginnen, weet hij zelf niet ; maar hij gelooft dat hij „nog maar liever" wat wachten moet. — Niet verstandig ! Ook U, lezer, kunt wachten, maar U kunt ook beginnen....! en winnen. Word reclame- of caricatuurteekenaar, humoristisch of modeteekenaar of illustrator. Zie het zeer hoog aangeschreven Parijsche A.B.C. Einddiploma na afloop van den cursus na voldoende studie te behalen en laat U dan flink betalen ! Doeltreffende schriftelijke lessen thuis. Het geheele cursusbedrag is slechts 900 frank. Meer dan 2300 enthousiaste en dankbare Vlaamsche leerlingen, waarvan reeds vele een goede broodwinning verwierven. En ik heb hooren zeggen dat er nog veel leerlingen zich aan zullen melden. Behoort U daar ook toe ? Handen uit de mouwen ! Werk U er bovenop.

Het schitterende door onze eigen leerlingen geïllustreerde prospectus No. 38 wil ik U gratis toezenden ; 1.50 frank porto insluiten. U krijgt het per omgaande post thuis.

A.B.C. TEEKENCURSUS, ARENDSTRAAT, 42, ANTWERPEN

COUPON

De A. B. C.-teekencursus, Arendstraat, 42, Antwerpen, zende mij gratis en zonder eenige verplichting mijnerzijds het Album Nr. 38, waaruit ik alle bijzonderheden van de teekenlessen kan vernemen. Ik sluit fr. 1.50 aan postzegels in.

Naam .....

Nauwkeurig adres .....

.....

TERUG VAN DE MARKT

VROUWKE UIT ARIÈGE – ZUID-FRANKRIJK

DOOR EN DOOR ROESTVRIJ

" Wello " is een nieuw, zilverwit metaal. Het is gegarandeerd door en door vlekvrij en roestvrij.

VOORDEELEN VAN " WELLO " COUVERTS

2 BESTAND TEGEN ALLE ZUREN

"Wello" wordt door geen enkel zuur aangetast en behoudt steeds zijn zilverwitte glans.

3 NIMMER POETSEN

Welk een gemak voor de huisvrouw ! Zonder poetsen altijd de prachtigste glans op het tafelgerei.

De nieuwe "Wello" brochure wordt U op aanvraag gaarne verstrekt door alle leveranciers of door :

WELLO

ORFÈVRERIE WELLNER S.A.
161, Koninklijke straat, Brussel

GEEN OUDERWETSCHE TRAPROEDEN MEER!

Kijk ! . . . ik heb ze vervangen door deze "Clipper"-traplooperklemmen. Geen overbodig werk meer ! Het is uit met die plaag van roeden poetsen !

Zie eens hoe mooi ze zijn!

Zij doen de teekeningen van den looper beter uitkomen ; er komen geen krassen op ; het is altijd schoon en netjes. Geen stofnesten meer ! . . . Ik ben er verrukt over !

— Maar, zeg eens, houden ze den looper goed op zijn plaats?

— En of ! Ik heb gezien, dat die "CLIPPER"-traplooperklemmen in cinema's, hotels, restaurants, café's, loopers op hun plaats houden, die breeder zijn dan de mijne . . . en ondanks het voortdurend heen en weer geloop.
Die "CLIPPER"-traplooperklemmen uit één stuk, zonder scharnieren, veeren, krammen . . . worden door een enkele schroef vastgezet ; zij kunnen dus onmiddellijk geplaatst en weggenomen worden.

EISCH DE ECHTE "CLIPPER"-TRAPLOOPERKLEMMEN. Zij zijn voorzien van dit fabrieksmerk : een "boot".

De "Clipper"-traplooperklemmen zijn verkrijgbaar in geoxydeerd brons, gepolijst koper, mat verzilverd, oud-koper, verchroomd. Verkrijgbaar bij alle behangers en ijzerwinkels. Zoo ge ze niet vindt, vraag dan het adres van onzen dichtstbijzijnden depothouder aan :

LEES SHIPPING & TRADING CO., N.V.
55, MEIR-ANTWERPEN

Per paar :
5.00 Smalle Loopers
7.50 Middelmatige Loopers
10.00 Breede Loopers
FR
Geoxydeerd brons

"Clippers" laten desgewenscht toe de volle breedte van de trap te bedekken. Met traproeden was dit tot nu toe onmogelijk, tenzij men de loopers ook vastnagelde.

REG. TRADE MARK
CLIPPER
TRAPTAPIJTKLEMMEN
GEBREVETEERD

WIE IS EIGENLIJK JOHN BULL?

Het karakter van een volk straalt uit in zijn humor. De zelfkennis van een volk spreekt zich kort en scherp uit in het nationale type, het zinnebeeld der natie : Marianne, Uncle Sam, John Bull en den Duitschen Michel.

In de Russische taal komt deze schilderachtige zelfbeschrijving voor : „Eén Rus, een raadsel, twee Russen, een drama ; drie Russen, een revolutie."

De Fransche humor is steeds geneigd tot het dubbelzinnige, niet zeer vereerend voor de vrouw. Het zinnebeeld der Fransche republiek is Marianne geworden, een lichtzinnige juffer, die in den tijd van het Schrikbewind voor godin der Rede speelde.

Duitsche grappigheid is wat dik, zakelijk, zwaar op de hand ; het volk raakte verpersoonlijkt in een dik boertje met klompen en puntmuts, volgens sommigen de herinnering aan een zekeren Michael Obertraut uit den Dertigjarigen Oorlog.

De personificatie der Vereenigde Staten dankt het leven aan een spelletje met letters. De initialen U.S. Am., waarmee de V.S. (United States of America) werden aangeduid, werden gelezen : Uncle Sam. De hoop van velen, dat ooit een royale Amerikaansche oom hen begunstigen zou, heeft allicht bijgedragen tot het beeld van lange magere goedmoedigheid, waartoe men dien Uncle Sam ging aflijnen.

De Engelsche humor, kalm en vrij van praal, onderscheidt zich door een verrassende scherpzinnigheid, openhartig en schilderachtig. Daardoor is John Bull geschapen als teekenend beeld van den gemiddelden Engelschman. En wel door een pamflettenschrijver.

Het personage John Bull (vertaald zou de naam luiden : Jan Stier) vertoont zich voor 't eerst omtrent het jaar 1700. Engeland werd toen geregeerd door koningin Anna, dochter van Jacobus II. De jonge koningin (naar wie de Queen-Anne-meubelen genoemd zijn) stond langen tijd onder den invloed van een vriendin, de heerschzuchtige Sarah Churchill, echtgenoote van den hertog van Marlborough. Die ongetwijfeld zeer bekwame heer wist zich, met de hulp van Sarah, te laten benoemen tot opperbevelhebber der verbonden legers, die tegen Lodewijk XIV optraden in den Spaanschen Successie-oorlog (1702—1713). Het Engelsche volk moest al van 't begin af aan van dien heelen oorlog niets hebben. Koningin Anna was zelf ook voor den vrede, maar Sarah werkte met listigen ijver de pacifistische neigingen der vorstin tegen, teneinde haar man in de gelegenheid te stellen, meer lauweren te plukken.

Eerst in 1711 ontstond er een breuk tusschen de koningin en haar gunstelinge. Een andere politieke partij (de Tories, conservatieven) kreeg de macht, zette Marlborough af en begon de onderhandelingen tot den vrede van Utrecht, die twee jaar later gesloten werd.

Er was al vroeger heel wat op Marlborough afgegeven. Nu zijn gesternte zoo diep onderging, kwam er een ware vloed van smaadschriften los. Het grootste succes viel ten deel aan een pamflet, dat in 1712 verscheen en dezen titel droeg : „Het recht is een bodemloos vat. Aangetoond in het proces van lord Strutt, John Bull, Nicholas Frogg en Lewis Baboon, die al hun vermogen met procedeeren vergooiden."

Dit was nummer één van een reeks pamfletten, die pleitten voor den vrede. Het schetst de verwarring bij den dood van lord Strutt („Baron Verwaand") — Karel II van Spanje — en de ruzie tusschen inhalige zakenlui. Eenige kooplui van verschillende klassen verschijnen voor een rechtbank en betichten elkander van allerlei misbruiken en bedriegerijen. . . . Om eigen dievenstreken goed te praten, beschuldigt ieder een ander van nog gemeener trucs. Die handelsmenschen verbeeldden de verschillende Europeesche volken, die zich te buiten waren gegaan aan een grenzenloos egoïsme. Engeland werd voorgesteld door een koopman, die John Bull heette, een type, dat algemeen ging gelden als het symbool van „den" Engelschman, van Engeland.

De hertog van Marlborough was de advocaat, een stumper, die zich bespottelijk maakte. Hij kwam met allerlei breedsprakige uitzoekerijen op de proppen, aarzelde, sprak zichzelf tegen, werd de wanhoop van de heele vergadering. Toen hij het geduld van rechters en beklaagden had uitgeput, werd hij buiten de deur gezet. En achter den rug van den onuitstaanbaren advocaat werden de kibbelaars het eens.

In die beroemde satyre had John Bull een tamelijk ordinair voorkomen, dik en grof en blufferig.

De caricatuur-teekenaars maakten zich van die figuur meester en schonken er onsterfelijkheid aan. Zoo ging John Bull van het eene geslacht op het andere over, dikgegeten, gezet, gebuikt, opgeblazen boven zijn vanelkaar-staande beenen, prijkend met witte pantalon en vest, een roode jas, een paar laarzen en een hoogen hoed.

Wij mogen niet veronderstellen, dat die afbeelding eenige gelijkenis vertoont met den normalen Engelschman van het begin der achttiende eeuw, evenmin als ze iets weg heeft van den huidigen Brit. Wat niet wegneemt, dat alle zonen van Albion zichzelf zonder schaamte herkennen in dat legendarische type en dat geen enkele echte Engelschman zich beleedigd acht, als men hem John Bull noemt.

En wie was de schepper van die beroemd geworden figuur ?

Het auteurschap van het schotschrift werd geschoven op den beroemden humorist Jonathan Swift, schrijver van „Gulliver's Reizen". Swift wees die eer af, en later werd bekend, dat de hekeldichter iemand was, die weinig naam had als schrijver, maar bekend stond als een trouwe vriend van koningin Anna : haar lijfarts, John Arbuthnot.

Die Arbuthnot had schrijversroem genoeg kunnen verzamelen, als hij gewild had ; hij was een man met veel geestigheid en fantasie ; maar hij gaf zijn ideeën cadeau aan zijn vrienden Swift en Pope, die ook niet onder stoelen of banken hebben gestoken, hoeveel zij aan hun geneeskundigen vriend te danken hadden. Wat er van Arbuthnot zelf onder de drukpers kwam waren bijna allemaal wiskundige of geneeskundige verhandelingen.

De Kajotsters van de H. Hart-parochie te Antwerpen hebben een groote tentoonstelling in het nieuwe parochiehuis ingericht. De bezoekers werden er rondgeleid en kregen alzoo 'n betere kijk op het geëxposeerde.

De Kavalkade te Zelzate. De lustige reizigers van Lokeren, met de dochter van het regiment, poseeren voor „De Stad".

VLAAMSCHE FOTO-BERICHTEN

De heer Huib. Serneels, voorzitter van „Diesterweg's Hulpkas" reikte diploma's uit aan de leden van verdienste, in een der zalen van het stadhuis te Antwerpen.

Deze foto laat ons de feestvreugde zien, welke er heerschte bij de diamantbewerkers van Antwerpen, bij gelegenheid van het ingaan der veertig-uren-week.

Minister Hoste (links) opende de tentoonstelling van „Kunst van Heden" in de stedelijke feestzaal te Antwerpen.

Gouden bruiloft te Peer — Limburg. De echtelingen Renier Leenaerts en Catharina Soors, vierden onlangs hun vijftigjarige huwelijksverbintenis. Foto van het gelukkige paar oudjes.

Een vroolijke scène uit „Gangsterclub", het plezante spel van L. Gross en C. Carpentier, dat vorige week in de K.N.S. te Antwerpen een reeks opvoeringen kende.

Wijlen heer Charles Maskens, Belgisch gezant in Den Haag — aldaar op Maandag 5 April 1937 overleden — op z'n sterfbed.

In de Vlaamsche Opera ging een herneming van Lehar's „Paganini". — De volledige troep.

VRIJDAG 16 APRIL 1937 No. 6.

VROUWENLEVEN

Wiener Backhaendl : de gehalveerde haantjes worden door wat paneermeel gehaald.

Men dient de haantjes op met frissche groene sla en gebakken aardappelschijfjes.

Voor de feesttafel

HEERLIJKHEDEN VAN KIEKENS OF JONGE HAANTJES

Het is voor iedere rechtgeaarde huisvrouw een uitgemaakte zaak, dat zij aan de gerechten, die op de feesttafel zullen moeten verschijnen, nog meer dan anders, haar uiterste zorg zal besteden.

Wanneer ze bovendien practisch wil zijn, zal zij reeds eenige dagen tevoren gaan bedenken, uit welke schotels zij het feestmenu zal samenstellen. Gerechten van kiekens en jonge hanen zijn voor feestgelegenheden uiterst geschikt en daarom laten wij er hier enkele recepten van volgen :

Een Weensch gerecht, dat terecht over de geheele wereld beroemd is, is wel het :

WIENER BACKHAENDL

Voor Wiener Backhaendl zijn alleen de heel jonge haantjes geschikt. Men wascht de haantjes, droogt ze met een schoonen doek goed af en wrijft ze in met peper en zout. Dan deelt men ze in de lengte in tweeën, slaat ze zoo plat mogelijk en paneert ze. Dit doet men door ze eerst door twee geklopte eiwitten, die met 2 à 3 eetlepels water vermengd zijn, te halen en dan door paneermeel te wentelen. Intusschen laat men frituurvet goed heet worden, maar niet zóó, dat het dampt, want dan worden de haantjes veel te spoedig bruin. Braad ze daarom in niet te heet vet gedurende 15 à 20 minuten. Laat het vet de laatste paar minuten wat heeter worden en braad nu de haantjes nog vlug even bruin. Dien ze op met frissche blaadjes groene sla en schijfjes aardappel, die eveneens in frituurvet gebakken zijn.

SLA VAN KIEKEN

Sla van kieken bereidt men van restjes kieken of van een soepkieken, waarvan men een vorigen dag soep gekookt heeft.

Men snijdt het koude vleesch in dunne schijfjes, en vermengt ze met wat mayonnaise. Dan doet men de porties kieken op éénpersoons glazen schaaltjes en legt ze in een nestje van frissche blaadjes groene sla. Men kan ook het kieken in dobbelsteentjes snijden, met restjes gaar gekookte groente bv. doperwten, bloemkool, worteltjes, champignons en dergelijke vermengen en er daarna luchtigjes wat mayonnaise doorheen roeren.

Deze sla schikt men op een schotel tot een gelijke massa in ovalen of ronden vorm, bedekt het geheel met een dikke laag mayonnaise en dient ze op met stukjes toast of reepjes gebakken brood (croutons). Ook kan men er pasteitjes mee vullen.

SCHOTEL VAN KIEKEN

Dit is een zeer smakelijk gerecht, dat vooral in Frankrijk groote bekendheid heeft. Men kookt een groot kieken of twee kleine kiekens gaar en trancheert ze door de vogels bij de gewrichten in stukken te verdeelen, waarna het vleesch van de borst in tamelijk dikke plakken wordt gesneden.

Dan legt men in een vuurvasten schotel eerst een laagje groenten naar keuze, waartusschen dunne plakjes aardappel, die éérst 5 minuten zijn voorgekookt. Hierop legt men de stukjes kieken, die weer met een laagje groenten en aardappelen worden bedekt. Een goede combinatie van groenten is bv. doperwten, worteltjes, sjalotjes, tomaten en stukjes bloemkool, maar evengoed kan men natuurlijk ook andere groenten gebruiken. Giet over deze massa wat bouillon of wat jus met water verdund en leg hier en daar een kluitje boter. Bedek den schotel met een deksel en laat het gerecht gedurende ½ uur à 3 kwartier dichtgedekt in den oven staan. Dien het daarna in het vuurvaste schoteltje op.

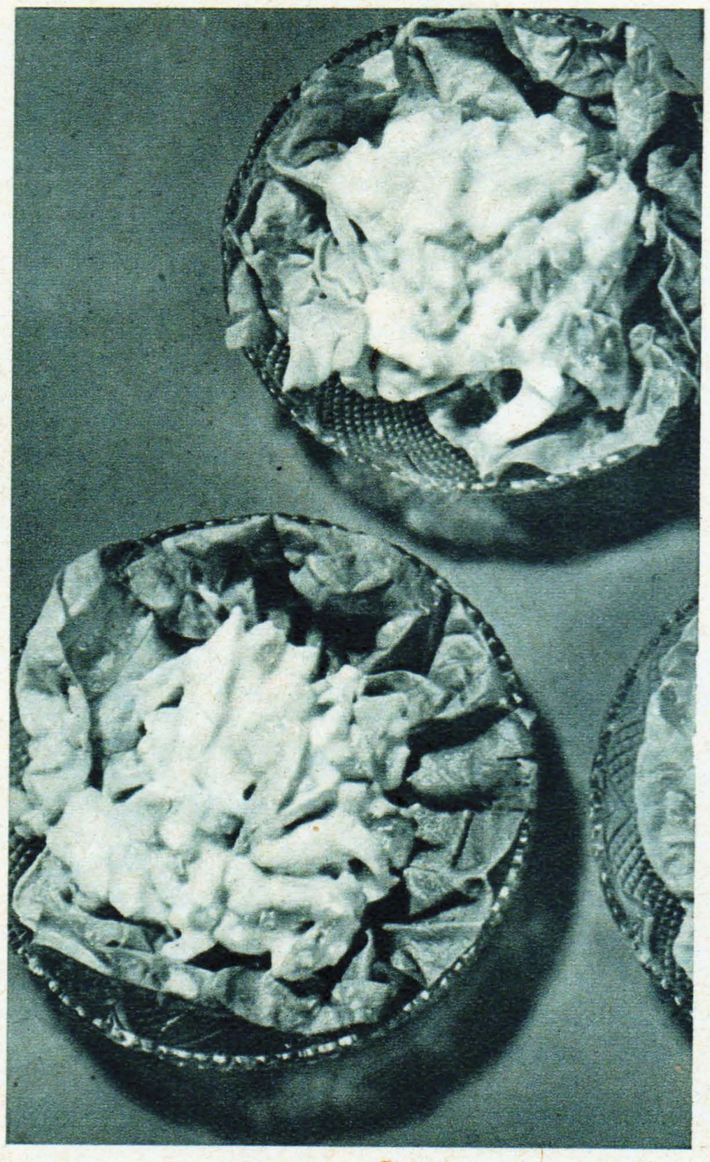

Resten van 'n kieken tot een smakelijk slaatje verwerkt, dat op éénpersoons glazen schaaltjes wordt opgediend.

FRICASSEE VAN KIEKEN

Hiervoor gebruikt men, evenals bij het vorige gerecht een gekookt kieken. Wanneer het kieken gaar is, snijdt men het in stukken. Van een gedeelte van den bouillon (½ l.) maakt men met 40 gr. bloem en 45 gram boter een sausje, zooals een gewoon bloemkoolsausje, maar waarbij hier de melk door den bouillon wordt vervangen. Desverkiezend kan men tevoren in dezen bouillon een stukje Spaansche peper, wat foelie, een laurierblad en wat tijm laten trekken.

Dan, nadat de bouillon gezeefd is, het sausje maken. Van het vuur roert men door dit sausje een lepel kappertjes of het sap van ½ citroen.

In een rijstrand doet men nu de stukken kieken, giet er de saus overheen en garneert met stukjes Spaansche peper en takjes peterselie. Evenals van ander vleesch kan men ook van restjes kiekens croquetjes maken :

CROQUETTEN VAN RESTEN KIEKEN

150 gram resten van kieken, 2½ dl. bouillon, 2 à 3 afgestreken eetlepels bloem, 25 gram boter, wat citroensap, 1 eierdooier, wat zout.

Maal de resten vleesch door den molen of hak ze zoo fijn mogelijk. Kook van bouillon, boter, bloem en een weinig zout op de gewone wijze een dik sausje, zooals ook in het vorige recept werd aangegeven.

Klop den eierdooier. Vermeng het sausje, van het vuur, voorzichtig met den eierdooier, daarna met een weinig citroensap.

Voeg het sausje bij de gemalen restjes kieken, vermeng alles goed met elkaar en laat de massa uitgespreid op een bord eenige uren staan en opstijven.

Fricassee van kieken : een pikant gerecht, dat men opdient in een rand van rijst.

Vorm er dan croquetjes van met 2 lepels of met de handen, die even in koud water worden gedoopt. Wentel ze door eiwit, dat met 1 à 2 eetlepels water is geklopt, vervolgens door paneermeel, weer door eiwit en nog eens door paneermeel. Bak ze in heet frituurvet of slaolie en laat ze, wanneer ze aan alle kanten goed bruin gebakken zijn, op grauw papier uitdruipen. Dien ze op met takjes peterselie of eenige blaadjes sla.

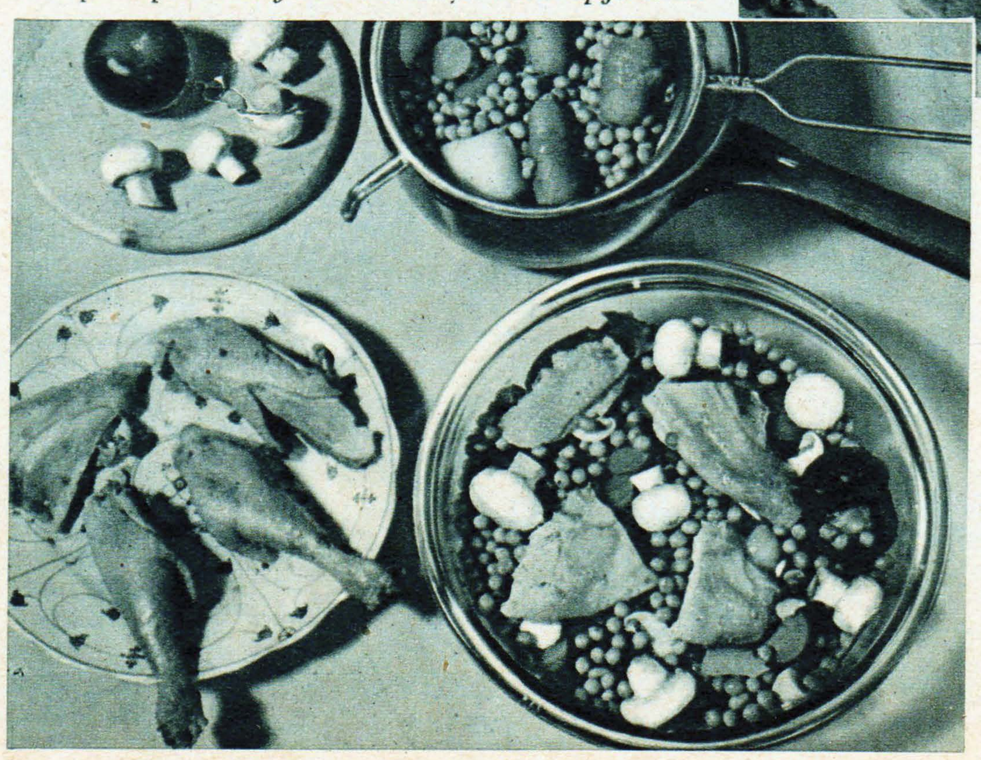

Kieken in een schotel, een speciaal Fransch gerecht, dat uitstekend smaakt.

Voor onze kleinen.

WIT WOLLEN JONGENSKOSTUUMKE

Materiaal : 100 gram witte of gekleurde zephirwol en een bijpassend tintje donkerder garen in wol met zijde. Een haaknaald nr. 3½.

Rugpand : men zet 75 lossen op en haakt het kostuumke in waaiersteek. Dezen voert men aldus uit : haal uit de 3e losse van den opzetrand een lus, sla 1 losse over, haal uit de 5e losse weer een lus, en haal deze beide lussen, tegelijk met de lus, die op de haaknaald was, in één keer door. Dan tot slot nog 1 losse haken. Vervolgens : haal een lus uit de 5e losse (waarin dus reeds gehaakt is), haal dan 1 lus uit de 2e daarop volgende losse (dus 1 losse overslaan). Dan deze 3 lussen weer op dezelfde wijze afwerken als het 1e groepje van lussen. Op deze wijze haakt men 25 figuurtjes en zorgt ervoor, dat men het achterste lusje op het einde van den toer steeds opneemt, anders trekt het werk scheef. Omkeeren met 2 lossen, 1 lus halen uit de 3e losse, dus het schuine steekje van den vorigen toer overslaan, weer 1 lus doorhalen en ten slotte nog 1 losse haken. Het rugpand wordt 44 toeren hoog.

Voorpand : 75 lossen opzetten en 25 figuurtjes als boven beschreven haken. In het geheel haakt men 32 toeren, dan het werk in tweeën verdeelen voor het split. Nu ieder deel verder afzonderlijk haken ; nog 12 toeren aan weerszijden.

Mouwtje : 40 lossen opzetten, 18 toeren hoog in waaiersteek haken en tenslotte nog 1 toer in waaiersteek met de andere kleur in wol met zijde.

De mouwnaden verbinden en tevens de zij- en schoudernaden.

De mouwtjes in het kostuumke naaien. Een stukje van het mouwtje wordt omgeslagen voor manchetje.

Kraagje : Langs den halsrand 47 vasten haken en daarna 5 toeren in waaiersteek. Vervolgens nog 1 toer met de donkerder gekleurde wol.

Pijpjes : Van het rugpandgedeelte en het voorpandgedeelte laat men in het midden 4 figuurtjes vrij. Dan hecht men aan weerzijden vóór- en achterkant even met een onzichtbaar steekje vast bij

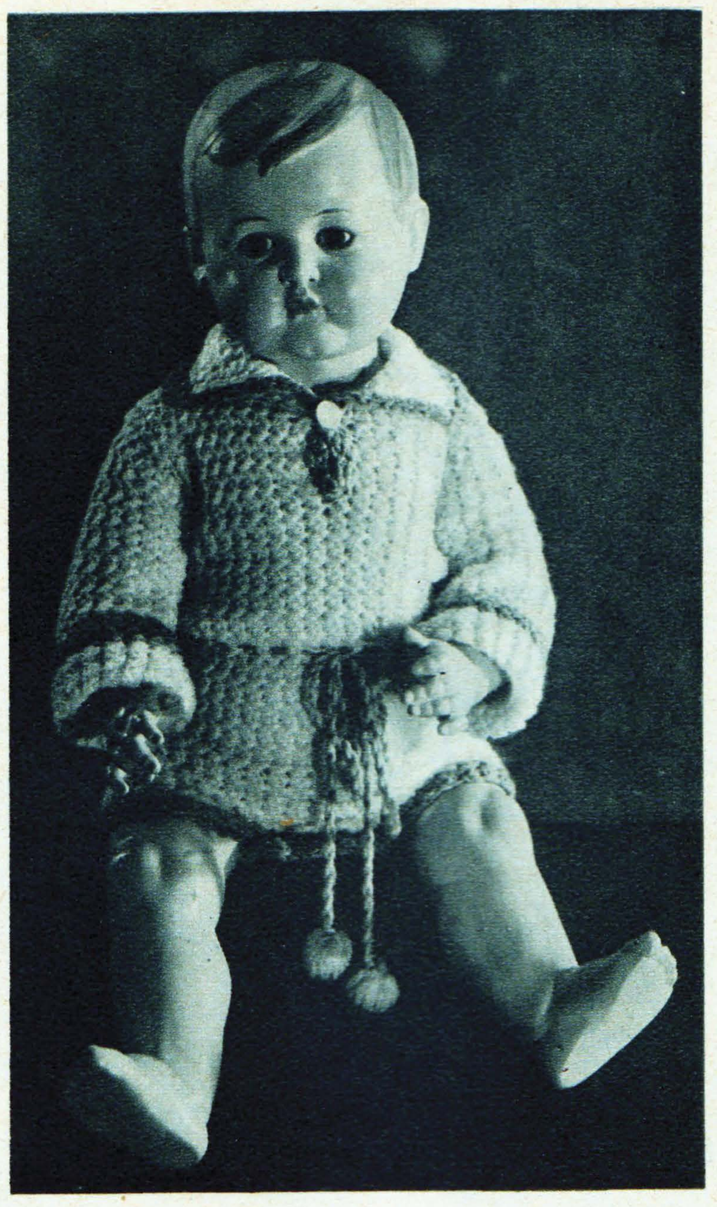

wijze van pijpjes en haakt nu rondom en tevens om de rechte gedeelten middenin nog 1 toer met de wol met zijde. Ter hoogte van het midden ongeveer wordt een koordje, met balletjes versierd, doorgehaald ; langs het kraagje en het splitje haakt men nog 1 toer vasten. Het kostuumke sluit bovenaan met een parelmoeren knoop, die door het haakwerk wordt getrokken.

WENKEN VOOR DEN GROOTEN KUISCH

Ons vloerkleed kunnen we opfrisschen door het af te nemen met een in azijnwater uitgewrongen doekje. We moeten hierbij zorgen, dat het kleed niet echt nat wordt en dat er niet eerder op geloopen wordt, dan nadat het heelemaal opgedroogd is.

Laten we er om denken, onze kleeren en meubels geregeld te luchten, te borstelen en te kloppen. Dàt is het beste middel om de vervelende mottenplaag te bestrijden. Kamfer en dergelijke middeltjes alléén kunnen het euvel niet voldoende bestrijden !

Een verstandige maatregel is het, ons vloerkleed, dat we nu toch gaan opknappen, eens anders neer te leggen, zóó, dat de slijtplekken dáár komen te liggen, waar ze minder kans hebben verder kaal te worden geloopen. Dit verleggen van vloerkleeden moest eigenlijk minstens om de twee maanden plaats hebben ; we kunnen er dan veel langer van profiteeren.

Alle kasten worden gedurende den grooten kuisch een voor een leeggehaald, goed uitgelucht, desnoods uitgezwaveld, en met een zwak zeepsopje of water met salmiak behandeld.

Bij deze gelegenheid kunnen we er meteen prachtig toe over gaan, in de linnenkast lavendelsachets neer te leggen, die zulk een aangenamen geur verspreiden.

Om de velvetkussens in leeren stoelen schoon te maken, nemen we een doekje, dat we stevig uitwringen in heet water, waarin een beetje ammonia is gedaan. Dit doekje leggen we op de kussens en kloppen dan met een paar rietjes.

Cretonnen kussenovertrekken, die moeilijk gewasschen kunnen worden, wrijven we af met warme zemelen, die een groote reinigende werking bezitten. Voor het wasschen kunnen we gebruik maken van water, waarin zemelen hebben getrokken.

Gepolitoerde meubels kunnen we een prachtige kuischbeurt geven, door ze zorgvuldig af te wrijven met een papje van aardappelmeel en olie. Met een zacht doekje nawrijven.

Verrukkelijke nieuwigheden, maar .....
U moet ze met LUX wasschen

Het hoofdvoordeel der nieuwigheden van dit seizoen is wel dat ze goed waschbaar zijn, met Lux, in koud water.

Met Lux, omdat deze zoo voorzichtig wascht en de schoonheid van het weefsel ontziet.

In koud water, omdat warmte de kleuren verwelkt en de fijne vezels beschadigt.

Lux schuimt terstond in koud water. Beproef het zelf.

Gebruikt U reeds Lux, dan kan deze wenk niet schaden. Gebruikt U Lux nog niet, dan is dit een wijze raad om uw nieuwste toiletjes **nieuw** te behouden.

Gebruik LUX in KOUD water voor de NIEUWE STOFFEN !

LX 85 - 0205 BFL

SAVONNERIES LEVER FRÈRES, BRUXELLES

Het Kongres der Katholieke Vlaamsche studenten te Gent : de gezamelijke zanguitvoering op het Sint Baafsplein.

VAN EIGEN BODEM

De Mortselsche tooneelkring „De Strijdkreet" gaf een prachtige slotvertooning. De vertolkers na de geslaagde opvoering gekiekt.

Bij de opvoering van „Pietje de Landlooper" in den K.V.S. te Gent — de drie groote rollen ; v.l.n.r. zijn het Briers, Henri Hesselinck en Roza Hermans.

Algemeen zicht op den jongsten veewedstrijd, welke te Kortrijk werd gehouden.

Bij de plechtige teraardebestelling van wijlen heer Meeuwissen: de lijkstoet ter hoogte van den grooten tunnel te Antwerpen.

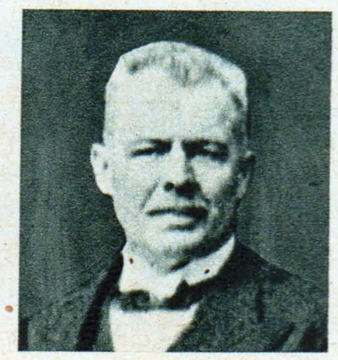

De heer Victor François, voorzitter van de zangvereeniging „Pro Ecclesia" (Kortrijk) werd door Z.H. den Paus vereerd met het kruis „Pro Ecclesia et Pontifice".

Vorige week werd te Antwerpen naar zijn laatste rustplaats gedragen, wijlen heer Meeuwissen, voorzitter van den Kristelijken Transportarbeidersbond. De kist met het stoffelijk overschot stond opgebaard voor de Centrale van den bond.

De heer Van der Heyden (×), hoofdkommissaris der tweede wijk (Antwerpen) nam afscheid van zijn mannen, om de funktie van den heer Van der Steen, Antwerpens afgetreden hoofdkommissaris, over te nemen en te vervullen.

Vorige week verwelkomde de bevolking van Duffel haar nieuwen herder, den Z. E. H. Mabesoone, welke wij hier tijdens de plechtige inhaling bemerken, op weg naar de kerk.

Zweefwedstrijden voor model-vliegtuigen op het vliegplein van Sint Denijs Westrem-bij-Gent. Groepsfoto van enkele deelnemers.

Waarom was ONZE KLEINE JONGEN zoo lusteloos?

EN UW KIND?

Is dat misschien ook lusteloos en spoedig vermoeid, zooals kleine Paul? Een gezond kind is levenslustig en opgewekt. Slap zijn, vermoeidheid en gebrek aan belangstelling wijzen er op, dat er iets niet in orde is en dat bijzondere zorg en aandacht noodig zijn.

Vooral gedurende de groeiperiode kunnen de reservekrachten van een kind zoo gemakkelijk worden uitgeput. Tijdens deze periode is het noodig dat de slaap gezond en normaal is en dat het kind krachtig wordt gevoed.

Een onnatuurlijke vermoeidheid is het zeker bewijs van „Nachtwee". Dit openbaart zich bij het ontwaken; kinderen zijn dan bleek, loom en prikkelbaar.

HORLICK'S voorkomt en geneest „Nachtwee". Geef regelmatig HORLICK'S aan Uw kinderen. HORLICK'S legt een stevige basis voor de gezondheid van Uw kind.

Horlick's laat U in geconcentreerden vorm en aangenamen smaak genieten van de voedende en herstellende eigenschappen van natuurlijke voedingsmiddelen, n.l. zuivere, roomrijke melk, gerst- en tarwemeel, waaruit dit product is samengesteld.

Drink **HORLICK'S TEGEN "NACHTWEE"**

DAT BETEEKENT EEN HERSTELLENDEN SLAAP, EEN FRISCH ONTWAKEN EN MEER ENERGIE GEDURENDE DEN DAG.

IN DOOZEN: fr. 12,50 en 22,50
DE MENGER: fr. 7,-

aantrekkelijk op elk uur van den dag

met de Cadum-Tint

Er altijd verleidelijk uitzien, 's morgens en 's avonds, in de volle zon en bij avondlicht... Dat is gemakkelijk te bereiken, Mevrouw, door een heldere huid en een frissche tint. Gebruik voor Uw toilet Cadum Zeep. Haar roomachtig schuim reinigt de poriën, en verjongt de huid. Zwarte puntjes en roode plekken verdwijnen! Uw huid glanst van gezondheid en jeugdige frischheid!... Cadum kost slechts 2,25 fr. en gaat meer dan een maand mee. Voor enkele centiemen per dag kunt gij, Mevrouw, dank zij de Cadum Tint, schoon en jong zijn op elk uur van den dag...

Cadum Zeep

Waarom hebben de SETILOSE-stoffen zooveel succes?

Om de 6 volgende redenen:

1. **SETILOSE-stoffen vallen sierlijk neer** en verfraaien het figuur.
2. **Zij kreuken niet.**
3. **Zij voelen zeer zacht aan,** het is een aangename dracht.
4. **Zij zijn frisch in den Zomer, warm in den Winter.**
5. **Zij zijn stemmig glanzend of diep mat** en verleenen aan Uw toilet een onvergelijkelijke distinctie.
6. **Zij zijn bestand** tegen zonlicht, transpiratie en wasschen.

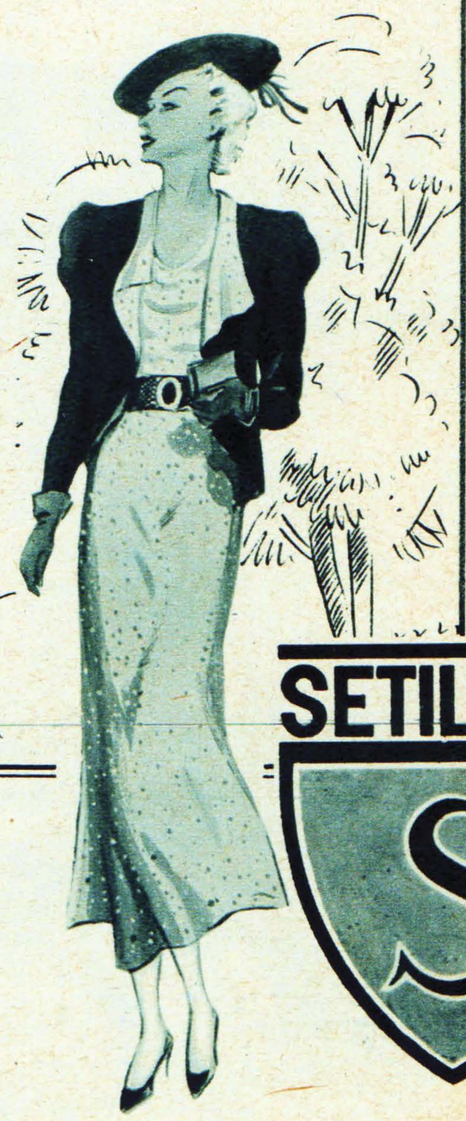

SETILOSE

De Belgische legerploeg, welke te Brussel met 4–2 van het Engelsche leger won.

SPORT VAN DE WEEK

Te Borgerhout trad de gekende Antwerp-back en speler der nationale ploeg, Bob Paverick in het huwelijk met mej. Caroline Begheijn.

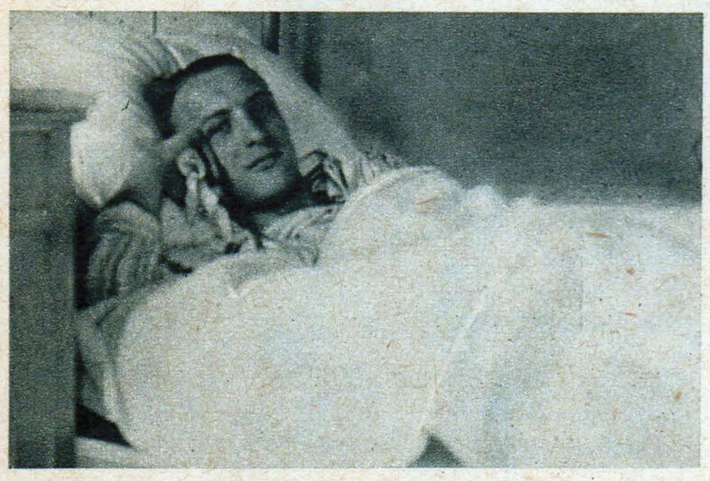

Wilders, de geblesseerde speler van het Nederlandsch elftal herstellende. Hij is inmiddels naar Amsterdam teruggekeerd.

Links: De wedstrijd Nielsche A. C S. C. Theux (6–1). Een afgeslagen aanval op het doel van Nielsche.

Het biljarttornooi „Agora" te Ledeberg. Groepfoto der deelnemers. ingericht ten voordeele der weezen van Ledeberg. In het midden de winnaar, mr. Felix Drieghe.

Spelmoment uit den wedstrijd Belgisch leger—Engelsch leger te Brussel. De Engelsche keeper stopt een hard schot van Buyle.

Zondag werd te Antwerpen de rugbymatch België—Nederland gespeeld. Nederland ontzet zijn speelhelft.

Voor den wedstrijd Liersche Sportkring—White Star, werden Simons en Van den Bosch door Liersche gehuldigd.

E. Meulenberg, de overwinnaar van de Zondag gehouden koers Luik—Bastenaken—Luik.

Uit het Sportverbond van Antwerpen's Handel. De ploeg der Havenwerktuigen, welke den Liefdadigheidswedstrijd Bell. Tel. met 2—1 won.

Te Herenthals werd Zondag de Groote Netheprijs voor Juniors gewonnen door Jacobs van Antwerpen.

Rechts: Fotonieuws uit den Vlaamschen Voetbalbond. De toss voor den wedstrijd Bonheiden-Watersnippen.

Te St. Niklaas werd een Juniorkoers gehouden voor het Criterium van België. De overwinnaar De Cock (Antwerpen).

De wedstrijd St. Niklaas-Ronsse. Standje voor het doel van Ronsse, kampioen van Bevordering D.

De Groote Kermisprijs voor Juniors te Grobbendonck. De winnaar Jul. Douws.

De Belgische hockeyploeg, welke Zondag te Brussel met 1–2 door Nederland werd geklopt.

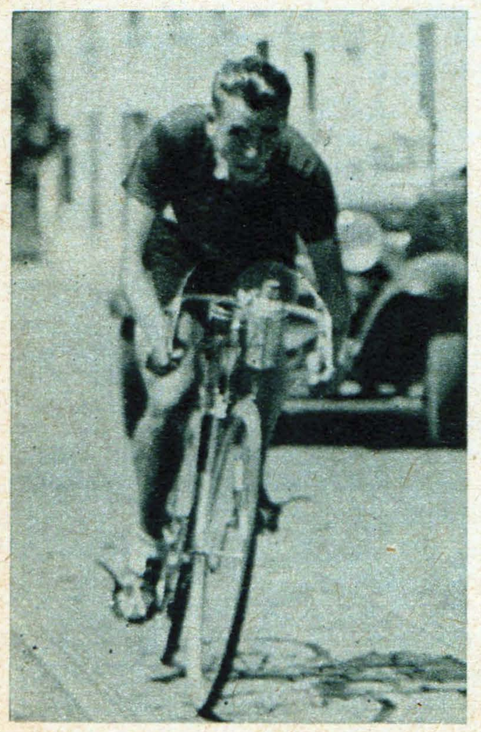

☆

Wierinckx won Zondag den Omloop van Morbihan.

Als haar gelaat glimt, is het gedaan met haar reputatie van elegante vrouw! Simone is echter gerust: tijdens den heelen duur der theepartij zal haar gelaat ideaal fluweelzacht en mat blijven dank zij de

CRÈME SIMON MAT

"de schoonheidscrème"

En om de vorming van rimpels te voorkomen en haar huid gezond, fijn en soepel te houden, zal zij, voor het naar bed gaan, het Simon-regime voortzetten met een lichte massage met

CRÈME SIMON

"Hygiëne- en gezondheidscrème"

DE TWEE VRIENDINNEN VAN UW SCHOONHEID

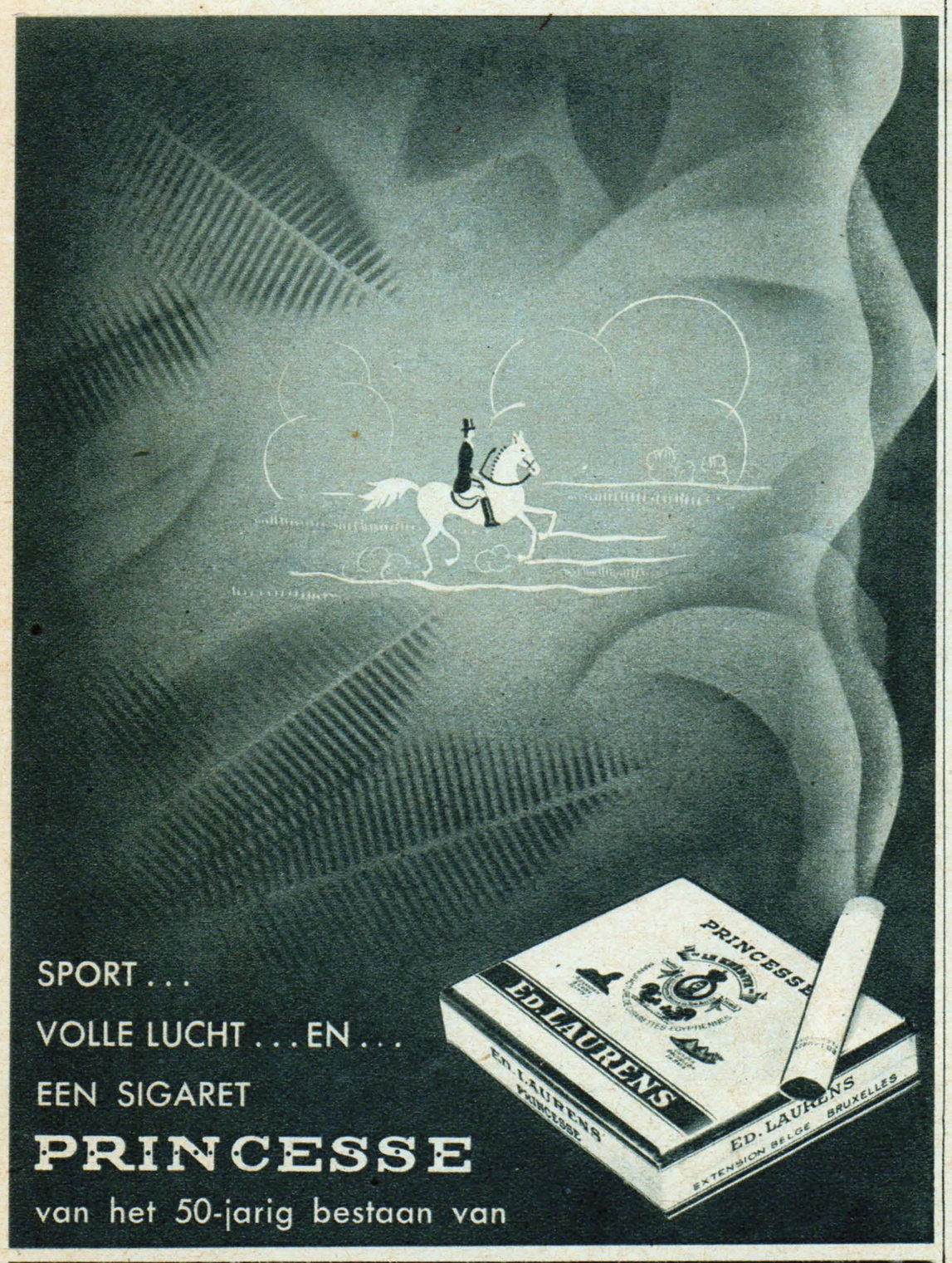

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 175

Er waren meermalen klachten bij de politie over hen ingediend. Dat wisten zij. Meermalen waren de huizen, waarin zij woonden, voor speelholen uitgemaakt. Maar ondanks de pogingen der vaders van geplunderde jongelui had het recht geen vat op hen gekregen.

Nu had sir George aanleiding gegeven tot een arrestatie wegens oplichting. Wat moesten zij doen?

Het teekende Allan en zijn moeder beiden, dat zij koel en bedaard waren in hun gevaarlijkste uur. Allan was de kalmste. Als kind van ouders, die van de sluwheid een beroep hadden gemaakt, was hij méér dan zij misdadig aangelegd.

Maar zijn misdadigheid was van een andere orde, dan waartoe zijn vader geraakt was. Allan zou zich in geen geval zoover verlaagd hebben, dat hij juweelen verpandde, die hij onder valsche voorwendsels had bemachtigd. Hij behoorde tot een hoogere klasse van schurken. Als 't noodig bleek, te stelen, zou hij 't op groote schaal doen.

Er schoten hem wilde plannen door het hoofd. 't Spel was uit. Met zijn vader zou men natuurlijk hem en zijn moeder arresteeren. De politie zou hen maar al te graag als een bende beschouwen. Hij wòù niet gearresteerd worden voor een kruimeldiefstal — merci! Er waren wel grootere dingen te doen.

Die geest van avontuur kwam ook over lady Merstham, nu alle voorwendsel van eerlijkheid nutteloos was. Zij moest óók niets van klein gepeuter hebben. 't Leven bekoorde haar alleen, als zij 't in weelde kon slijten. De gevangenis, en zelfs de vlucht, die haar dwingen zou tot werken voor een boterham, waren haar te min. Wèl was zij bereid tot een grooteren, brutaleren slag, waardoor zij naar Argentinië of ergens anders zouden komen, met een beetje bedrijfskapitaal.

Allan stak een sigaar op, en keek zijn moeder aan met iets opgewondens, bijna iets vroolijks in zijn oogen.

„Nu maar eens kijken, wie er iets weet," zei hij. „Ik heb geen zin in werken. Als we in den goeden ouden tijd leefden, klom ik op een zwart paard en ging ik de postkoets aanhouden. Wat doen zulke ridders tegenwoordig?"

„Misschien valschheid in geschrifte," opperde lady Merstham.

„Vervelend," zei hij. „Ik waag er mijn hals niet aan. Ik zoek naar iets moois! Dooie prozaïsche tijd ook tegenwoordig...."

„Heb je je ingedacht hoe 't gaan zal? Anderen lezen dat óók, over Marla's vader. Reken maar gerust dat Marks, waar je vader die broche vandaan heeft, vanavond al lont ruikt. Morgen stuurt hij Marla de rekening. Zij zegt natuurlijk, dat zij van die broche niets afweet, de politie wordt gewaarschuwd, en ze vinden de broche in 't pandjeshuis."

„U bent op de hoogte," zei Allan.

„Ik lees de politieberichten.... Marla zal om geld telegrafeeren, om haar rekeningen te betalen, maar als haar vader er zoo slecht voorstaat, komt er geen geld, voorloopig tenminste niet. Ze heeft mevrouw Raffan natuurlijk — maar 't is de vraag, of die alles aankan. Wij hebben Marla in die zaken gebracht, dus komen ze 't eerste bij òns om hun geld. Alles bij elkaar geloof ik...." Zij zocht een woord.

„Dat we er tot over onze ooren inzitten," zei Allan.

Zij zwegen. In makkelijke stoelen gezeten, de een een dure sigaar, de andere een fijne sigaret rookend, peinsden die twee kinderen der overbeschaving, trachtten zij een wanhopig plan te smeden.

Sir George Merstham, alleen gelaten, zat bang te luisteren, of er voetstappen naderden. Meermalen trachtte hij zich te beheerschen. Nog nooit had hij de klammige hand van de lafheid aan zijn hart gevoeld. Waarom stortte hij nu dan zoo opeens in, al was hij niet jong en niet frisch meer? Hij stond nu en dan op, en strekte zijn lichaam. Meermalen liep hij de kamer door, om zijn zwierigen, luchtigen tred te hervinden. Maar iederen keer wierp een geluid hem terug in zijn angst, en iederen keer zocht hij moed in den cognac.

Eindelijk, toen hij een uur alleen was, gaf de cognac hem een waan van vertrouwen. Hij kon weer over de toekomst denken. Het eenige woord, dat telkens en telkens in zijn geest kwam, was „vluchten".

„Ja ja — ik moet maken dat ik wegkom. Een Merstham in de gevangenis! Merstham in een mosterdkleurig pak met pijlen! Stel je voor!.... Ja, vluchten. Iets pakken, waar geld voor te maken is, haar verven en knevel afscheren, een burgermansnaam en verdwijnen. Ergens een zonnig plekje opzoeken en verder een eenvoudig leventje met de schoone natuur. Bekrompen natuurlijk, en eenzaam.... maar boeken zijn overal. Zij en Allan.... ja, zij moeten zelf maar zien, hoe ze 't rooien. Ik ben oud. Ik heb geen fut meer. 't Gáát nu niet anders."

Trillend, met 'n nieuwe energie, ging hij de kamer rond, om tafelzilver bijeen te hoopen. Toen sloop hij naar de gangkast, waarin koffers en tasschen stonden. Hij tastte in 't donker rond en sloot zijn vingers om 't handvat van een grooten handkoffer. Dien nam hij mee naar de eetkamer, en hij deed er de vorken en lepels in, de zoutvaatjes en peperbussen, en al hetgeen hem makkelijk verkoopbaar leek.

„Nog iets?" vroeg hij zichzelf, en opeens stond hij recht.

Er kwam een glimlach over zijn gezicht. Hij sloeg zijn handen in elkaar en drukte ze, warm zichzelf feliciteerend. Hij verstopte den koffer achter een grooten stoel, draaide het licht uit en sloop de trap op.

Toen hij langs het salon kwam, hoorde hij het gemompel van een gesprek, maar hij gunde zich geen tijd om te blijven staan en te luisteren. Hij besteeg de volgende trap, kwam in de gang, die aan het einde Marla's kamer had, en liep op zijn teenen naar haar deur. Er brandde geen licht in de kamer.

Zijn hand ging aan de kruk. Hij wou die juist omdraaien, toen hij de bedveeren hoorde kraken. „Bliksems!" zei hij, en snel gleed hij weg.

Tweemaal kwam hij naar de deur terug, en beide keeren hoorde hij beweging binnen de kamer. Hij wachtte ongeduldig in zijn kleedkamer, tot hij opeens bedacht, dat er ook op die verdieping dingen waren, die geld konden opbrengen. Hij trok een handdoek van een rekje, verzamelde van zijn vrouws toilettafel al wat zilver bezat, nam de weinige sieraden, die nog uit de handen der pandjesbazen waren gebleven, en sloop toen naar de kamer van zijn zoon. Ook hier greep hij alles, wat waarde scheen te hebben, stopte het in zijn pak, verborg dat onder zijn bed en sloop weer naar Marla's kamer.

Hij wachtte, scherp luisterend. Nu

kwam er geen geluid, geen beweging. Hij deed behoedzaam de deur open en stond in de kamer.

Hij hoorde de regelmatige ademhaling van het slapende meisje. Het licht van een lantaren aan den overkant der straat wierp grillige schaduwen op den muur. Hij wist dat de juweelen, die Marla voor haar moeder en mevrouw Raffan gekocht had, in étuis zaten. Hij had ze gezien. Hij wist, dat Marla argeloos was, dus hoopte hij, dat zij ze op haar toilettafel had, of in een ongesloten la.

Hij ging op den tast de kamer door. De étuis stonden niet op de toilettafel. Hij trok een la open. Die piepte. Hij sprong er vandaan en stiet een boek op den vloer.

Vóór hij zich om kon keeren en de kamer uitglippen werd Marla wakker en trok zij het licht aan. Nog eer het licht de duisternis versloeg had sir George besloten, wat hij zeggen zou.

„Wat is er ?" riep Marla. „Gebeurt er iets ?"

Sir George glimlachte. „Lieve kind," zei hij, „er is zooeven in de keuken een dom ongelukje gebeurd. Er viel een gloeiende kool op een pakje kleeren, en die vlogen in brand. Lady Merstham was bang, dat de scherpe brandlucht tot je kamer zou doordringen, dus ben ik maar even naar boven gerend om me te vergewissen, en je zoo noodig gerust te stellen. Ik merkte, dat je sliep, en ik rook niets, dus ik wou juist weer weggaan, om je niet wakker te maken."

„Dank u wel !" zei Marla. „Ik ben zoo dom geweest om te schrikken."

„Duizendmaal excuus," zei sir George. „Ik ben blijkbaar tòch nog niet voorzichtig genoeg geweest." Zijn oogen gingen snel de kamer rond. Waar had ze die étuis dan toch ? „Doe 't licht maar weer uit," zei hij. „Ik kom er in 't donker wel uit."

Marla gehoorzaamde. „Dank u," zeize.

„Wel te rusten, beste kind."

„Wel te rusten," zei Marla. „En nog eens bedankt."

Toen sir George heen wou gaan, legde hij zijn hand op iets, dat hij op de toilettafel had zien schitteren. Hij liep de kamer uit en deed de deur achter zich dicht, neuriënd. Hij ging zijn kleedkamer in, draaide licht aan en opende zijn hand. Op zijn bevende palm lag een speldje met diamantjes, in hartvorm gezet.

ELFDE HOOFDSTUK

Allan en zijn moeder waren niet tot 'n bevredigende conclusie kunnen komen. Er schenen wel honderd handige manieren te bestaan, om aan geld te komen, maar als ze die nader bekeken ontdekten ze, dat zij er negenennegentig al gebruikt hadden, en de honderdste was valschheid in geschrifte. Vroeger op den avond had Allan die handteekeningen-namakerij vervelend genoemd. Nu zag hij bovendien in, dat het niet kon. Wiens handteekening zou hij moeten namaken ?

De tijd was kort. Marks en Co. zouden binnen twee of drie dagen de politie te hulp roepen, zoo niet eerder.

Toen het twaalf uur sloeg, geeuwde lady Merstham. „We zijn geen van tweeën erg helder geweest vanavond," zei ze.

„Nee," zei Allan. „We zullen op inspiratie moeten wachten. Gaan we naar bed ?"

„Nog niet," zei lady Merstham. „Hoe doe je met Marla ?"

Allan stond op. De levendigheid en scherts, die hij den heelen avond betoond had, waren opeens van zijn gezicht. „Laten we Marla maar uitschrappen," zei hij. „Als ze van me hield, kreeg ik haar tòch wel. Dan had ik haar binnen een maand zoover, dat ze me nam.... juist. Maar 't is geen meisje om van mijn type echt te houden. Ze vindt me wel interessant, ze snapt me niet goed, en misschien voelt ze zich een beetje gevleid — maar daar is 't dan ook mee uit.... Wat is dát ?"

Hij bleef bij de deur staan en luisterde even. Toen bukte hij zich snel, trok zijn schoenen uit, en ging op zijn teenen de gang in en de trap af. Lady Merstham volgde hem verwonderd, met het onprettige gevoel, dat er onheil dreigde. Zij vond Allan op den drempel van de eetkamer, waarvan de deur half openstond. Hij keek de kamer in. Lady Merstham keek ook naar binnen.

De kamer was vol licht. Bij de tafel stond sir George Merstham. Hij had een lichte overjas over zijn grijze pak en een bruinen hoed op. Hij stond over een koffer gebogen. Zij zagen, dat hij er 'n verzameling voorwerpen inpakte, borstels met zilveren ruggen, flesschen met zilveren doppen, zilveren sigarettenkokers en kleine doosjes met sieraden. En hij stond hardop tegen zichzelf te praten.

„'t Is beter dan niets," hoorden ze hem zeggen. „Ik wacht niet tot morgen. Doe 't nu ! Ik heb al wat geld, en morgenochtend nog meer — een eenvoudig leventje in een mooi dorp aan de zuidkust van Frankrijk...."

„Hij is gek geworden !" fluisterde lady Merstham.

„Welnee," antwoordde Allan. „Hij is laf. Da's veel erger...."

Hij deed de deur open.

Sir George schrok hoorbaar. Hij zag geen kans den koffer te verbergen, en dwong zich dus tot een vertoon van zijn oude vroolijkheid.

„Jullie praten maar," zei hij. „Ik ben een man van de daad."

Allan trad op hem toe. „U praat helaas ook. We hebben gehoord, wat u zei. Laat los dien koffer."

Sir George klemde er zich aan vast. „Nee, nee !" riep hij. „Laat me gaan ! Laat me gaan ! 't Is 'n beestenstreek, maar ik ben oud ! Ik ben op ! Ik wil er tusschenuit !"

Allan greep den koffer en schudde den inhoud op tafel uit. „Doe die kleeren uit," zei hij, „en ga naar bed. Allemachtig ! U bent wel oud, dat u zooiets begint !"

Allan's stem klonk zoo smartelijk en ontgoocheld, dat het den ouden man feller trof dan verwijt. Hij kromp weg en ging langzaam de trap op.

Toen lady Merstham bij Allan terugkwam, stond hij tegen den schoorsteenmantel geleund, met zijn hoofd in zijn armen. Zij raakte zijn schouder aan, maar hij schudde haar hand af....

Wordt vervolgd.

Het wonder van de Riviera

San Remo

verdient ten volle den naam van „Parel van de Italiaansche Riviera"

Aan de heerlijke oevers van de Ligurische Zee biedt het met zon overgoten

San Remo

U de vreugden van een eeuwige lente.

Gij vindt er alles om Uw krachten te herstellen en U verstrooiing te schenken. Gij zult er heerlijke uren beleven en onvergetelijke indrukken opdoen.

HET GEMEENTELIJK CASINO is beroemd om zijn attracties en feesten.

SAN REMO is een ideaal verblijf onder het bereik van iedereen.

Inlichtingen: E.N.I.T., Koninklijke Plaats 10, Brussel ; S.A. I.T. San Remo (Italië) en bijalle Reis- en Tourist-agentschappen

Doet Uw voordeel met de cheques en credietbrieven in REISLIRES, verkrijgbaar bij de voornaamste Banken en Reisagentschappen tegen den koers van BELGAS 28.10 voor 100 LIRES, Bons voor Hotels en Benzine, Reducties op de Spoorwegen (50/70 %).

Voortaan

HOEFT GIJ U NIET MEER BEZORGD TE MAKEN OVER UW KINDEREN.

U zorgt er altijd voor. dat Uw kinderen goed voedsel krijgen en voldoende frissche lucht. En toch moet gij U soms bezorgd maken over hun gezondheid, want dikwijls is het zoo moeilijk om er goed voedsel «in» te krijgen.

Neem bijvoorbeeld havermout. Dat is een uitstekend voedsel, vooral voor ontbijt. Toch mogen veel kinderen het niet.

Hoe komt dat ? Wel, in negen van de tien gevallen. omdat ze nog nooit *versche* havermout hebben geproefd.

Als U 3-Molens Havermout neemt, weet U, dat U altijd versche havermout hebt. 3-Molens is het eenige havermout. dat in België wordt bereid. Binnen enkele dagen is het van de fabriek tot op Uw tafel.

Probeert U het eens, niet alleen Uw kinderen, maar ook Uw man zal er aan smullen.

RECEPT :

Drie tassen melk in een pannetje. Als de melk kookt, een kleine tas snelkokende «3-Molens» bij de kokende melk voegen. Gedurende vijf minuten laten koken op een zacht vuur. Van tijd tot tijd roeren. Daarna warm opdienen met suiker.

Vooral in den winter is dat een heerlijk en krachtig ontbijt. Ook als avondpap is het uitstekend, omdat het zoo licht verteerbaar is.

Altijd versch!

3-MOLENS

„DE STAD", EEN WEEKBLAD VOOR VLAANDEREN

Verschijnt 's Vrijdags, samen met „Sjors", het aantrekkelijke jeugdblaadje. Bureelen te Antwerpen, Wetstraat 42, Telefoon 52391, postcheck 293402. Fotodienst, telefoon : 31132. Gewaarborgde oplage 61500 exemplaren. Een abonnement op „DE STAD" geeft recht op een GRATIS ONGEVALLENVERZEKERING. Leert de gunstige voorwaarden van onze Gratis Ongevallenverzekeringspolis kennen.

Een belangrijk onderhoud met Barney Glasgow in.... het Turksche bad.

Geld kan niet alles koopen

DE VANDAAL

(COME AND GET IT.)

Deze film bezit een driedubbele aantrekkingskracht.

De karakters zijn niet op het gewone patroon geknipt en worden schitterend uitgebeeld : Edward Arnold is op z'n beste als de krachtdadige, ondernemende kerel, die er bovenop komt, tijdens de ontbossching van Wisconsin — op 't einde van de vorige eeuw — doch zijn geluk vergooit om steeds meer geld, steeds meer macht te veroveren ; wanneer hij later een poging waagt om terug te bemeesteren wat hij versmaadde, loopt hij de grootste vernedering van zijn leven op. Frances Farmer, een jonge Hollywoodsche star, geeft blijk van een zeldzaam talent als Lotta, de jonge herbergmeid, door Barney Glasgow uit haar omgeving bevrijd, maar door hem verlaten terwille van de dochter van zijn baas.... en een bruidschat ; haar aanpassingsvermogen stelt de actrice in staat om naderhand, in een heel anderen toon, te spelen als Lotta's dochter, op wie Barney na vele jaren verliefd wordt. Joël McCrea, als Richard Glasgow, is een onbeholpen, ernstige jongen, koppig als zijn vader, doch bezield met een oprecht idealisme ; wanneer hij de concurrent van den ouden Barney wordt om de liefde van het meisje, is de uitslag wel te voorzien !

Gemoedelijke rollen van Walter Brennan en Mady Christians dragen veel bij tot het scheppen van de gewenschte atmosfeer.

Een tweede boeiend element is het houthakkers- en papierbedrijf, waarmee we op grootsche schaal

Andrea Leeds geeft, als de dochter van Glasgow, een pittige karakterschets.

De jonge Lotta (Frances Farmer) met haar gemoedelijke nicht (Mady Christians.

Links: Een rumoerig tafereeltje uit het eerste deel, met drie van de hoofdpersonen: Walter Brennan, Frances Farmer, Edward Arnold.

Foto's Vereenigde Kunstenaars

Tijdens een tuinfeest bij den rijken Barney vindt het drama zijn ontknooping.

kennis maken. Vooral in 't eerste deel vinden we geweldige opnamen van den arbeid in de bosschen en langsheen den stroom, die de reuzenstammen daverend naar de fabrieken voert.

En dan heeft de ouderwetsche omgeving ook haar bekoring. De volksliederen, het ruwe leven in het kamp, de eenvoudige woning van Lotta's man, en daartegenover de reis in den trein, waar de dorpsche kleedij van Lotta en haar nicht opschudding wekt, hun triomfantelijke intrede in het restaurant te Chicago....

De film brengt ons een niet banaal geval en een ver van banalen achtergrond. Dat moeten we op prijs stellen !

Professor Plezier vertelt:

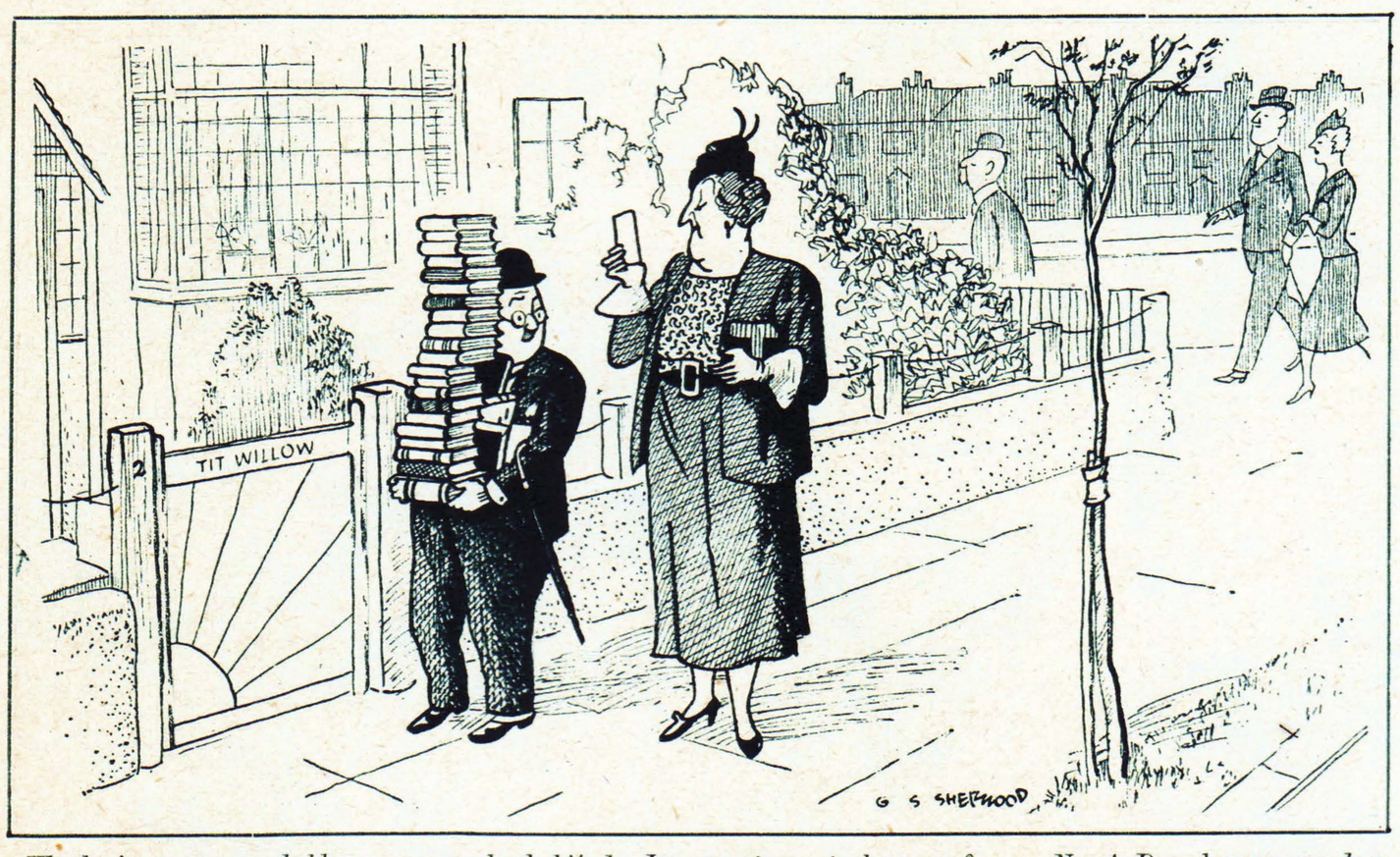

„Wacht 's even .... hebben we geen boek bij de Jansens terug te brengen? .... Nee! Dan loopen we door naar nr. 306; daar moeten we bij Pietersen zijn!" *(Humorist)*

Katrien houdt katten. Wie echter begint met twee katten te houden, houdt al gauw twaalf katten. Toen Katrien twaalf katten hield, gaf ze tien katten weg, en drie daarvan kreeg de herbergier. Toen Katrien drie dagen later bij den herbergier ging vragen, hoe haar lievelingen het maakten, antwoordde de herbergier met 'n vergenoegd gezicht: „Als u het graag hebt, wil ik u wel een portie thuis sturen."

Een bekend Engelsch parlementslid was van beroep dierenarts. Na een hevig debat in het lagerhuis, snauwde zijn tegenstander hem eens toe: „Als ik me niet vergis, bent u dierenarts; is dat niet zoo?" Waarop de dokter terstond natuurlijk zijn wedervraag stelde: „Waarom vraagt u dat; bent u ziek?"

„Ik denk er over om van het jaar naar Zwitserland te gaan. Hoeveel kan me dat kosten?"

„Dat kost niets."

„Niets?"

„Nee, 't denken kost niets."

„Je bent een oude deugniet."

„En jij bent ook niet veel jonger."

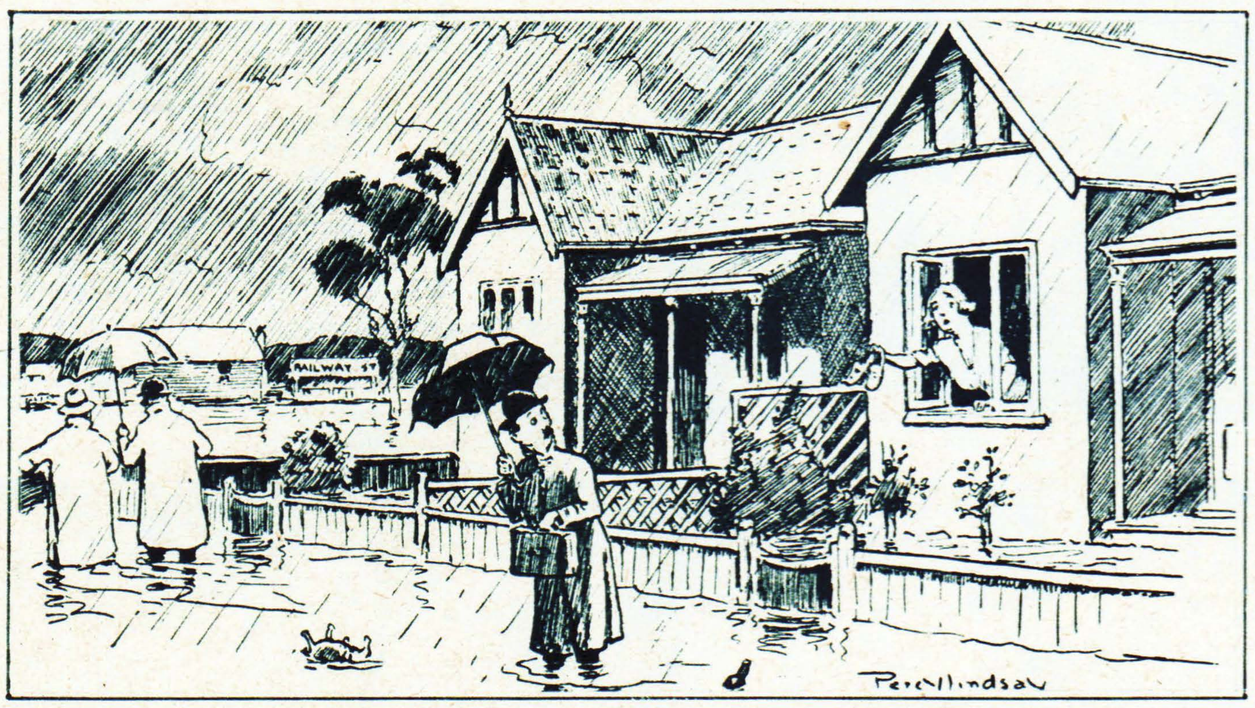

„Hendrik, ge vergeet uw overschoenen!" *(Bulletin)*

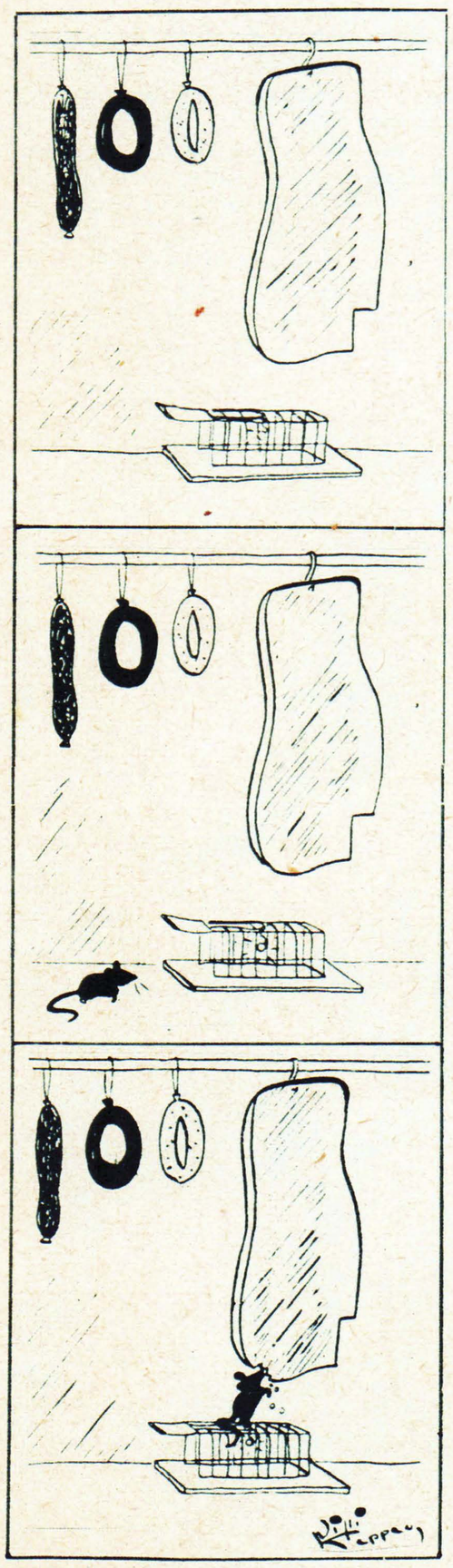

De muizenval. *(Lust. Sachse)*

Bij den psychiater: „U heeft ze minstens alle vijf even goed bij elkaar als ik." — „Bedoelt u daarmee dat ik gezond ben of ...." *(Striks)*

„Wilt u de zonne van mijn leven zijn?" vroeg de vervelende jongen.

„Graag," antwoordde het gevatte meisje, „ik wil graag twintig millioen kilometer van je weg wezen."

„Het moet bij jullie in Brazilië erg heet zijn, is het niet?"

„En of, maar het kan niet anders. De stad, waarin ik woon, ligt bijvoorbeeld twee graden van den evenaar af."

„Ten Noorden of ten Zuiden ervan?"

„Ten Noorden."

„Afijn, dan gaat het nog."

MEDAILLONS

Tsaar Peter de Groote

Toen de jonge tsaar Peter de Groote van Rusland nog in het Hollandsche Zaanland vertoefde om er het scheepmakersvak te leeren, was hij al een eigenaardig en een zeer ijdel personage. Hij ergerde er zich bijvoorbeeld niet matig aan, dat Engeland zoo lang draalde met hem een uitnoodiging te zenden, om naar Londen te komen. Eindelijk en te langen laatste werd hem echter de komst van een Engelsch gezantschap aangekondigd. Peter evenwel vond het noodig om de heeren om hun talmen en dralen te straffen. Op den dag, dat het Engelsche gezantschap zijn opwachting zou komen maken hield hij zich den heelen dag in het kraaiennest van een groot zeilschip verborgen. Toen de Engelschen voet aan boord van het tsarenschip hadden gezet, weigerde Peter de Groote zijn hoogen post te verlaten. Als men hem spreken wilde, kon men tot hem opklauteren, zoo liet hij weten. De Engelschen zagen na eenig wikken en wegen in, dat er voor hen niets anders opzat, dan het want in te klimmen, wilden ze niet onverrichterzake huiswaarts keeren. In hun mooiste gala-pakjes maakten ze dus de moeilijke reis naar boven. Daar ontving hen de lachende tsaar, zoo majesteitelijk, alsof hij op zijn troon zat.

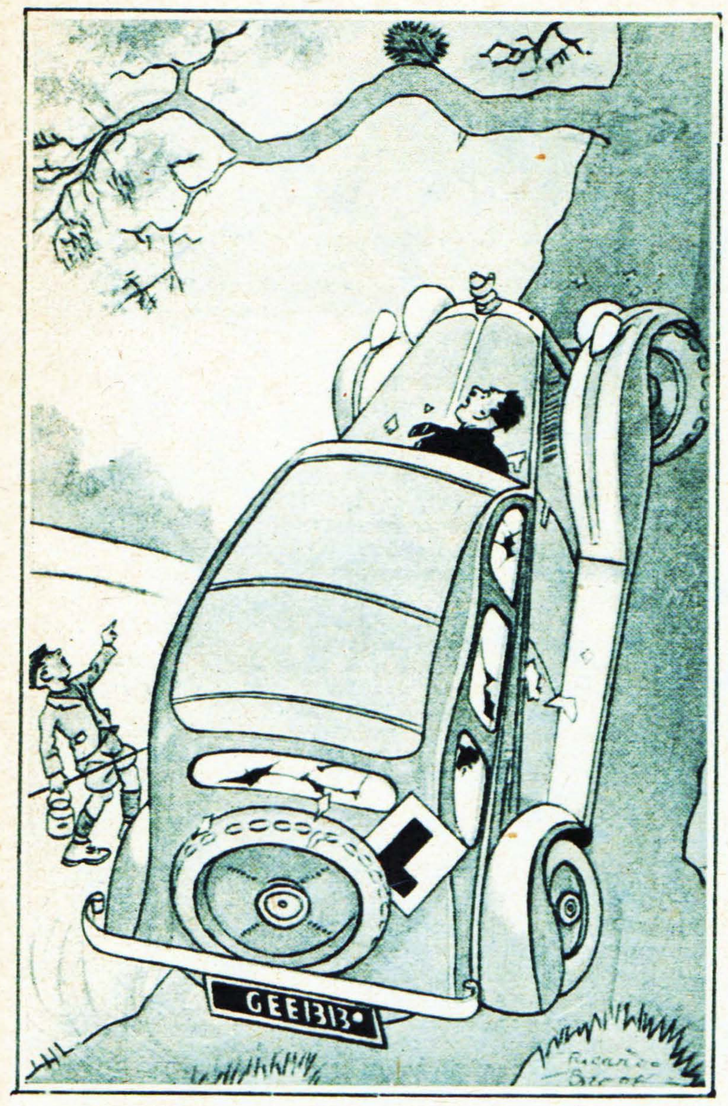

„Dat nest is al uitgehaald, baas!" (Passing Show)

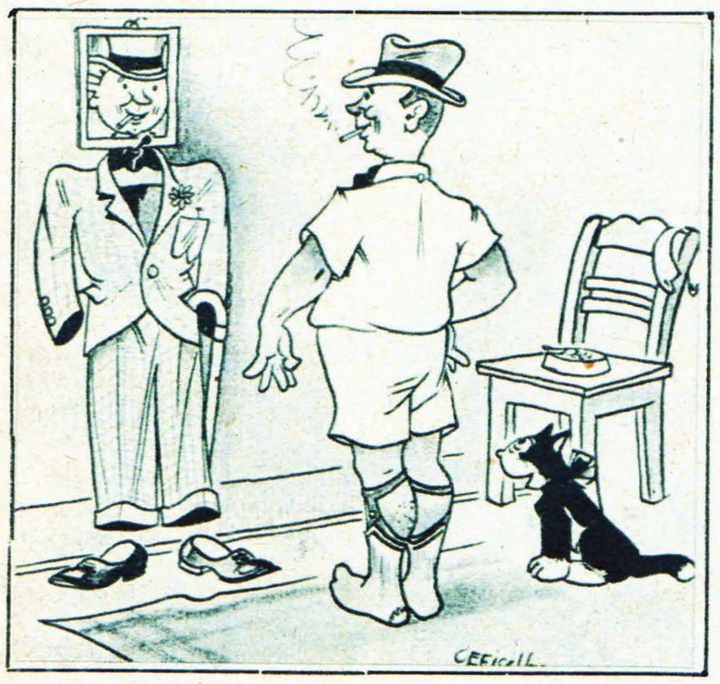

Voor heeren, die 'n nieuw kostuum en maar 'n kleinen spiegel hebben. (Zür. Ill.)

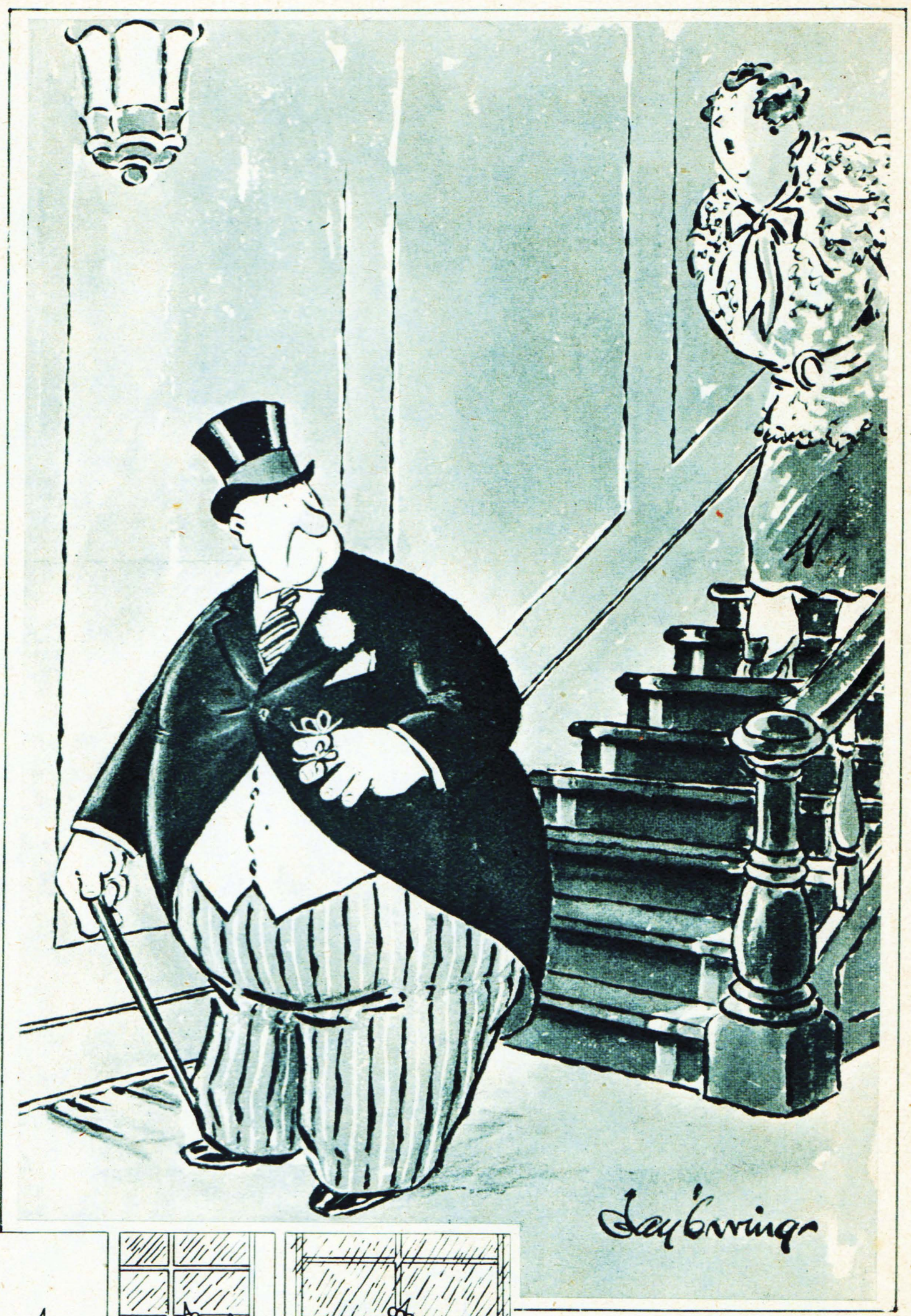

„Sjors, denk er aan: ge hebt vandaag een drukken dag en twéé dingen te onthouden!"

„'n Genie is altijd bescheiden," meende de tenor; „er zijn oogenblikken, waarop ik mij afvraag, of ik werkelijk de grootste zanger van de wereld ben."

„Mag ik u, juffrouw Mangel, met uw voornaam aanspreken?"

„En mag ik mij dan bij mijn kennissen met úw achternaam bekend maken?"

Anecdote numero 6587 uit Schotland verhaalt van Jenkins, die in groote haast over straat loopt. Zijn buurman ziet hem hollen en roept hem na: „Hallo, Jenkins, waarheen zoo snel?"

„Naar het postkantoor," antwoordt Jenkins.

„Moet je postzegels koopen?" vraagt de buurman nog.

„Nee," schreeuwt Jenkins, „ik moet mijn vulpenhouder vullen."

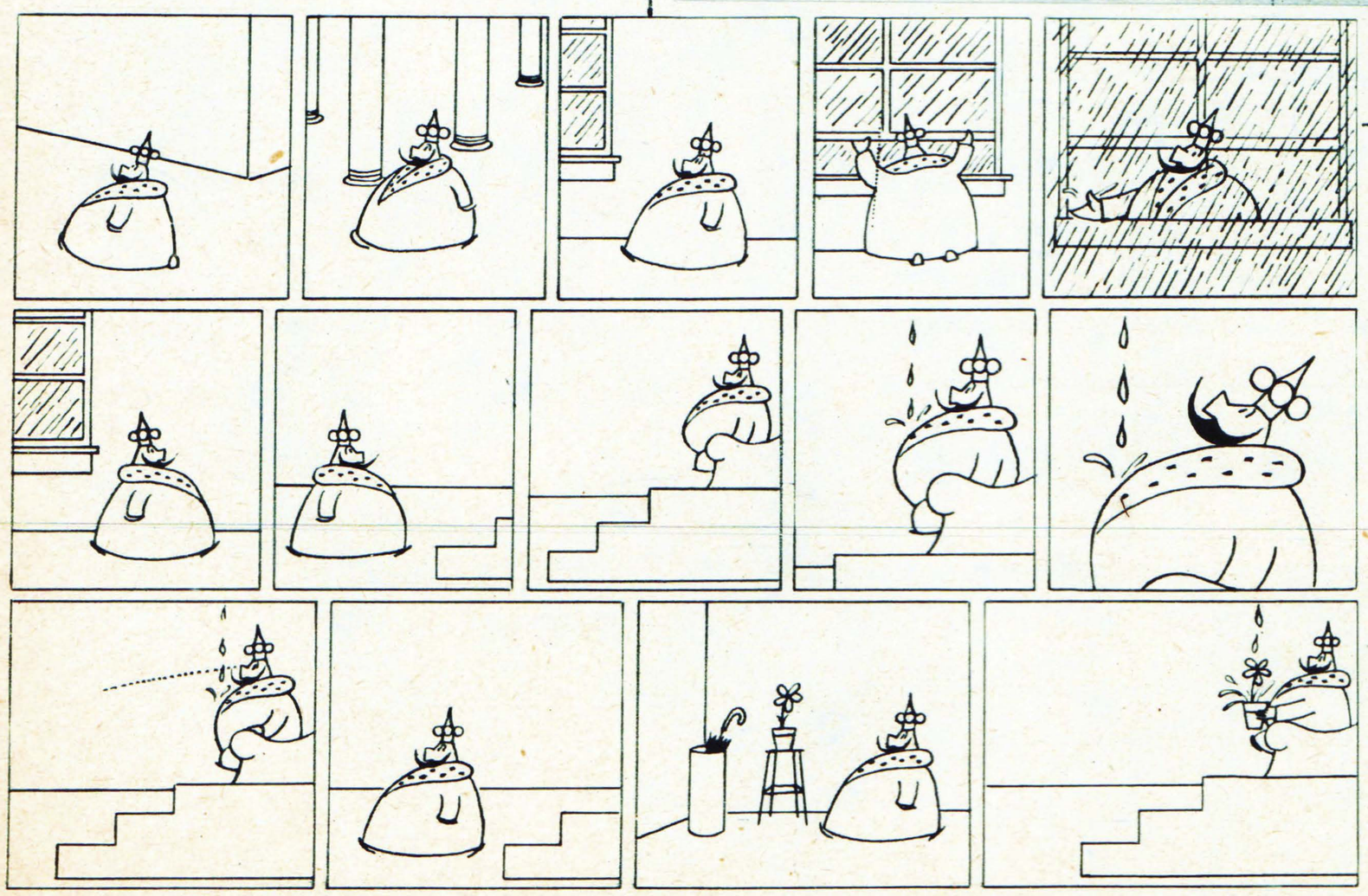

KONING HERMELIJN IS ZUINIG

Seizoen
wisseling
Vooral nu is Uwe gezondheid aanhoudend aan gevaar blootgesteld. Want U mag U er niet door laten verleiden wanneer de zon U eventjes toelacht of appelbloesem aankondigt dat de natuur weer ontwaakt is om te denken dat de winter voorgoed voorbij is. Een plotselinge weersverandering, een onverwachte stortregen – wat wilt U al meer kenmerkend hebben voor ons land – kunnen voor Uwe gezondheid de meest ernstige gevolgen hebben
Tegen kouvatten, griep, rheumatiek en pijnen van elk anderen aard, neemt uitsluitend Uw toevlucht tot
ASPIRINE
HET PRODUCT VAN VERTROUWEN
BAYER

Een productie van …
Une production de …
Eine Produktion von …
A production of …

losha.org